

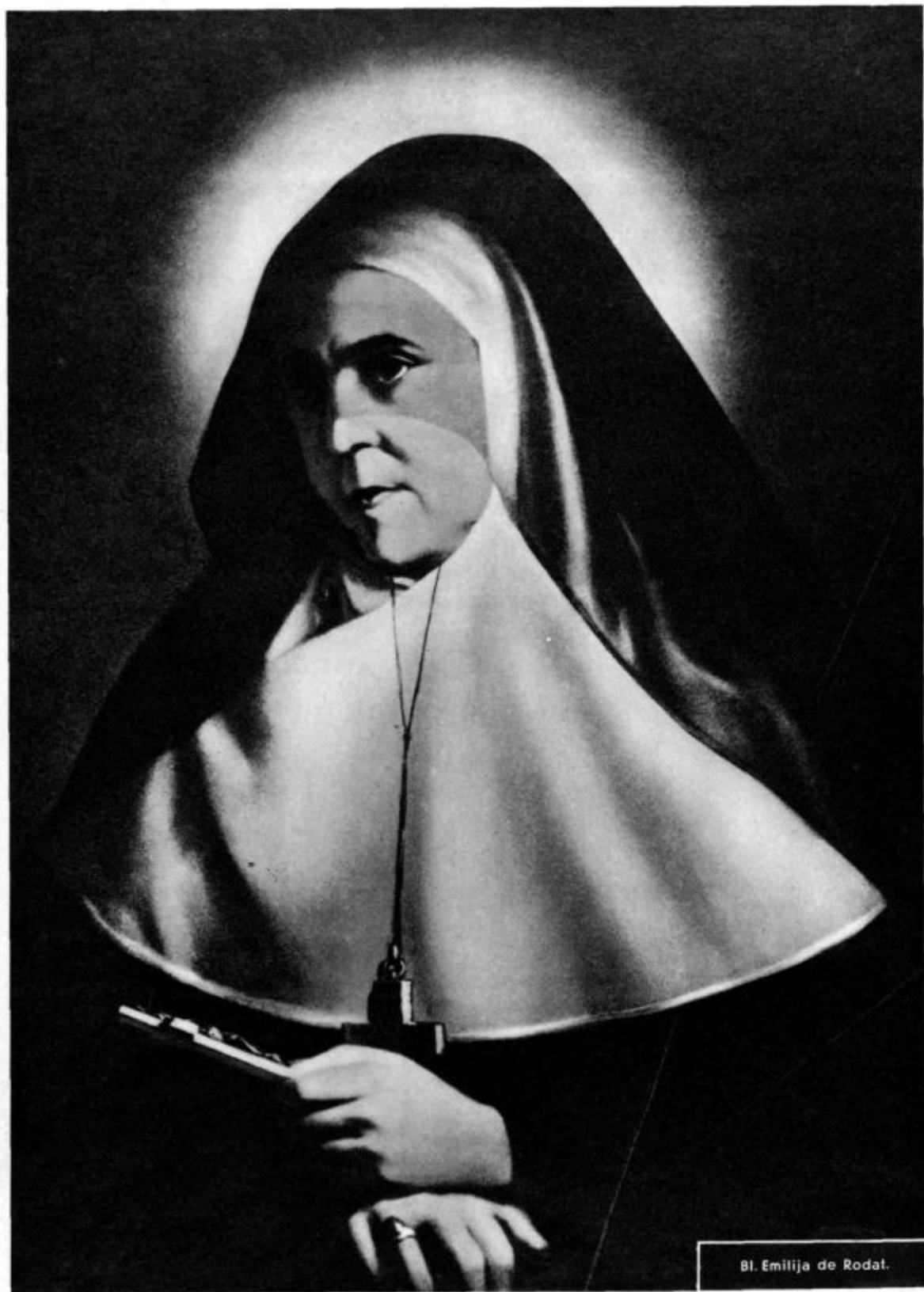
poštmina plačana v gotovini

August
1940

Smrt in vnebovzetje Device Marije

Bogoljub

Bl. Emilija de Rodat.

B * O * G * O * L * J * U * B

AVGUST

XXXVIII. LETNIK

1940

Bomba v francoski šoli

Ko je 18. junija francoska vojska pred premočnim sovražnikom klonila, je sivolasi vladni predsednik maršal Pétain v znamenitem radijskem govoru zmolil očitno spoved francoskega naroda s trikratnim: Moja krivda, Moja krivda, Moja zelo velika krivda.

Prejšnje tedne sem redno kupoval francoske in nemške slikane časopise, ker sem hotel v Bogoljuba napisati članek z naslovom: Strahote sodobne vojske. Našel sem tudi tri slike šol, ki jih je porušila letalska bomba. V eni izmed razdejanih učilnic je bilo ganljivo videti šolsko tablo, na kateri se je razločno bralo: Patrie, devoirs (domovina, dolžnost) itd.

To pa itak veste, da je pri prvem letalskem napadu na Pariz bomba padla tudi zraven predmestne ljudske šole in ubila 37 učenk, ki so radovedno gledale iz zaklonskega jarka, kamor so pribegnile z učiteljico.

Ko sem poslušal Pétainov konfiteor, posebno tisto, da so imeli premalo otrok, mi je stopila pred dušo kot grozna skušnjava slika francoske šole, ki se je zgrudila kakor smrtno zadeta žival.

Francoska državna šola je bila versko nevtralna ali bolje rečeno brezbrizna. O Bogu učenec ni slišal besede, duhovnik je bil v šoli neznana prikazen, namesto verouka so pa imeli pouk o poštenem (moralnem) življenju.

Te dni sem spet odprl knjigo »Nove duše« (Ames nouvelles) in sem bral, kakšne težave so imeli dobro misleči učitelji na takih šolah s predpisano nevtralnostjo.

20. januarja 1920. je zapisal ljudsko-šolski učitelj:

»Malim sem nekoč razlagal, da se zemlja vrti kakor kroglja. Zdajci se oglasi razborit deček:

„Gospod, kdo jo pa vrti?“

Ta otrok je s svojimi možgančki mislil bistroumneje ko jaz, da ni učinka brez vzroka, ne gibanja brez koža, ki giblje, in ure ne brez urarja. Jaz nisem mogel odgovoriti. Dejal sem: „Ludvik, vprašaj to svojo mamo!“

Ludvik me je pa začudeno pogledal, češ kako je mogoče, da bi mama vedela nekaj, česar učitelj ne ve. Zato sem se sklonil k njemu in mu dejal čisto tiho: „Vprašaj mamo! Jaz ne morem več povedati.“

Spoznal sem, da je pouk brez Boga nemogoč; zato sem se vrnil h katoliški veri. Ni mi bilo treba veliko proučevati dokaze za resničnost krščanstva, popolnoma mi je zadoščala resnica, ki sem jo z vso jasnostjo doživel v svojem učiteljskem delu: **Brez vere je vzgoja nemogoča.**«

Vzgoja brez vere v Boga je kakor cvetlica, ki so ji korenine odrezali. To je bridko spoznal drug francoski učitelj (Pe-

ter Lamouroux), ki se je kasneje oklenil tudi katoliške vere. Takole pripoveduje: »Zasačil sem učenca svojega razreda, ko se je nespodobno vedel. Pokaral sem ga s silno resnim glasom:

„Prijatelj, tako se ne dela.“

Fant me pa pogleda s svojimi sivimi očmi, ne da bi trenil.

„Zakaj ne, gospod?“

„Ker je **prepovedano**.“

„Kdo pa je prepovedal?“

Osupnil sem. Saj res, **kdo**? Ker pa nisem smel ostati spodaj, sem namrščil obrvi in rekel:

„Kdo? ... Jaz!“

Obrnil sem se, fantalin je pa zamrmral sosedu tako, da sem slišal: „Kaj mi mar ta šomašter!“

Odsihdob sem zelo mislil, kako bi svojim učencem razlagal pošteno življenje ali z drugo besedo naš moralni katekizem. V najnovejših knjigah, ki so jih napisali naši profesorji za ta predmet, sem bral: „Bodi pošten in spodoben, ker to koristi zdravju, ali zato, ker drugače bi moral samega sebe zaničevati, ali zopet zato, ker nepošteno dejanje škoduje človeški družbi, ker moraš po svoje pospeševati napredek in če treba se žrtvovati za blaginjo domovine!“

A že naprej sem videl, kako moji navihanci odpirajo oči na stežaj, nato pa vsi skupaj prasnejo v smeh. Še nikoli poprej nisem tako bridko začutil, kako siromašen, aboten in bedast je ta »katekizem« brez Boga. Tisti, ki so ga napisali, so prav tako malo verovali vanj kakor jaz, ki sem ga učil. **Prepovedano!** Prav, toda **zakaj in kdo** prepoveduje. Ali ni bilo v odgovoru mojega smrkavca več modroslovja kakor v marsikaterem učenem spisu naših profesorjev. «

Prvi teh profesorjev je bil Jules Payot. To je bil Mozes poslednjih francoskih učiteljskih rodov. V knjigah, ki so jih prodali na stotisoče, je razlagal deset zapovedi, ki pa niso bile z božjim prstom vdolbene na sinajske plošče, ampak s krhko kredo pisane na šolsko tablo.

V eni svojih moralnih knjig pripoveduje ta rektor pariške univerze tole zgod-bico:

Državni učitelj je umrl kot žrtev groznega obrekovanja. Oblast je krivico popravila šele po smrti. Ko so ga pokopavali, mu je v slovo govoril tovariš, veren učenec Julija Payota, ki je bil tudi pri pogrebu. Zdajci se je govornik obrnil proti profesorju Payotu in mu zastavil prepro-

sto vprašanje: »Gospod rektor, če ni drugega življenja, kje, kdaj in po kom bo prišel naš tovariš do pravice?«

Payot je na to vprašanje odgovoril v časopisu:

»Kakor je zdaj naše znanje, se to vprašanje ne more razrešiti.«

V knjigi Cours de Morale, »namenjeni ljudskošolskim učiteljem in profesorjem srednjih in učiteljskih šol«, pravi na strani 107: »Danes priznavamo, da o kakem življenju duše po smrti prav nič ne vemo.«

Taki in podobni stavki so tvorili šest resnic francoskih učencev in državnih vzgojiteljev. Kje naj bi potem ti ljudje zajemali pogum za trdo življenje, nesebično, požrtvovalno ljubezen, navdušenje za domovino, moč v trpljenju? Z velikanskimi žrtvami so potegnili Maginotovo trdnjavo črto na vzhodu. Prav, a še bolj bi bilo potrebno zgraditi verskonravne obrambne črte v mladih srcih! A kako naj bi bili to storili učitelji, ki so sami zrasli brez vere v Boga in močne opore, ki jo slabotnemu človeku posreduje Kristusova Cerkev! Že leta 1928. je bilo 75.000 francoskih učiteljev včlanjenih pri socialistih (CGT), 15.000 jih je pa pripadalo komunistični stranki. Da so v dneh gospoda Bluma te strašne številke še poskočile, to vedo še vrabci na strehi.

Profesor Payot je v poznejših letih spoznal, da se je motil. Zapisal je: »Francoska svetna (laična) šola se zvija v moralni krizi, ki razkrajja francosko misel. Možje, ki bi morali pot kazati, ne kažejo nič. Ni več voznika, konji sami peljejo voz. Zlo je vsak dan večje. Če demokracija ne najde uspešnega zdravila, bo mogoče samo dvoje: ali se vrne k edini organizirani moralni sili, ki nam je ostala, h katoliški Cerkvi, ali pa jo bo vrgel vihar, ki ga je spočela neplemenita, neusmiljena borba zato, da bi ljudje lagodno in zabavno živeli.«

Tako vzgojen rod mobilizirati v tako imenovano križarsko vojsko za vzore krščanstva, je pač nadčloveška zahteva. »Mar bero grozdje s trnja ali smokve z osata?« (Mt 7, 16.)

Toda pravite: Kaj pa na Angleškem in na Nemškem?

Saj veste, da je tu mogoč le skop odgovor. V Angliji ni dosti boljše. Letos o Božiču je kmečki župnik vprašal razred 31 otrok, ki so se izselili iz Londona: »Kdaj in zakaj so praznovali prvi Božič?

Kdo se je takrat rodil?« Devetnajst otrok v starosti okoli 12 let je odgovorilo, da o tem še nikjer niso nič slišali!...

V Nemčiji so imeli versko šolo vse do zadnjega časa. Dne 18. aprila 1940 je katoliška šola prenehala tudi v Porenju.

Svetovna vojska je pa zdaj, kakor vidimo, v vsakem stoletju štirikrat.

Sicer sem pa ta članek napisal največ zato, ker je zdaj v Jugoslaviji gospodar prosvete — katoliški duhovnik!

Jos. Šimenc.

Blagoslovljena

*Povsod temine, ki jasne jih bliski —
a v meni žarek božjega spi Sonca.
Povsod sovraštvo zasejal je satan —
ljubezen božja v meni je — brez konca.*

*Napuh človeški je prinesel bratom
stolisočerin: smrt, pogin, trpljenje.
Kot lev rjoveč napada satan duše,
ki Stvarnik jim podaril je življenje.*

*Ti gledaš muke tisočev nedolžnih,
Gospod neba, kaj čakaš? Mar oklevaš
Ti, ki ustavljaš se prevzetnim mislim —
in se ponižnim, majhnim razodevaš?*

*Premajhna sem, vem, da bi razumela,
kako so neizsledna Tvoja pota;
le čutim Te, da si mi čisto blizu —
da si neskončna Milost in Dobrota.*

*Ti dušo vdahnil si, telo ustvaril —
oboje v varstvo si izročil meni.
Kako bi mogla se dovolj hvaležno
zahvaliti v molitvi Ti iskreni!*

*Ob tihih urah, ko sva čisto sama,
zdaj vse prisrčneje s Teboj občujem:
ne več Vladarja, Kralja in Gospoda —
le Sostvaritelja Te imenujem — — —*

Marija Jelen.

Da prav razumemo...

Spregovorimo zopet o Katoliški akciji, da se bomo z njo bolje seznanili. V naših pravih je rečeno, da je Katoliška akcija duhovna. Kaj ta beseda pomeni?

Duhovnost Katoliške akcije.

Ako pravimo, da je Katoliška akcija duhovna (ne duhovniška, saj je laiška), pomeni to, da je takšna kot je Cerkev. Cerkev je namreč duhovna, ne posvetna družba: skrbi v prvi vrsti za duše, in ta namen dosega najbolj z duhovnimi sredstvi. Prav na isti način je duhovna tudi Katoliška akcija, je torej duhovna organizacija katoličanov za posebne duhovne cilje.

Primeri z drugimi katoliškimi organizacijami.

Katoličani imamo veliko organizacij, ki se med seboj zelo razlikujejo. Nekatere se bavijo z ljudsko prosveto, druge z vzgojo in telesno kulturo mladine, spet druge z dobrotinstvo, z gospodarstvom, s socialnimi ali stanovskimi nalogami. Ako delajo po načelih katoliške vere, jih imenujemo katoliške in lahko sveti Cerkvi mnogo koristijo.

Katoliška akcija pa vrši samo apostolsko delo in zato najbolj naravnost izvršuje tisto delo, ki je naloga Cerkve. To delo je nadnaravno, kar pomeni, da ni namenjeno temu svetu, da ne stremi za zemeljskimi cilji, da ne služi človeku v naravnem življenju, marveč je nad naravo, nad svetom. Glavno na tem svetu je materija, tvar, telesnost. Nad tem pa je duh, ki presega tvorni svet in človeku daje višje življenje, ki mu ravno pravimo duhovno življenje.

Bog — vir duhovnosti.

To življenje nam daje vera, ki jo oznanja katoliška Cerkev, izvira pa naravnost iz Boga. Ob Jakobovem vodnjaku je dejal Jezus Samarijanki: »Bog je duh, in kateri ga molijo, ga morajo moliti v duhu in resnici.« (Jan 4, 24.) Bog je neskončno popoln duh; ima najpopolnejši um in najpopolnejšo voljo, telesa pa ne, pravi Katekizem. In v Bogu so tri božje osebe: Oče, Sin in Sveti Duh. Tri božje osebe so le en Bog, vse tri imajo le eno in isto naravo, vsaka ima iste lastnosti, vsaka vrši ista božja dela. A nekatera božja dela spominjajo na posamezne božje osebe, zato jih privedamo

posameznim božjim osebam in pravimo: Bog Oče nas je ustvaril, Bog Sin odrešil, Bog Sveti Duh nas posvečuje. Iz Boga, ki je duh, prihaja duhovno življenje, ki ga morejo imeti le angeli, ki so sploh samo duhovi, in pa ljudje, ki imajo poleg tvarnega telesa tudi neumrljivo dušo, ki je podobna Bogu. Posebno pa ta postane podobna Bogu, ako ji Bog da posvečujočo milost.

Hrana duhovnosti.

Odrešenik je prišel na svet s tem namenom, da nam je zaslužil božjo milost. In Cerkev nam je Kristus ustanovil zato, da bi nam po njej delil milost, ki naj nam daje in ohranja duhovno življenje. Kristijan ne more imeti bolj vzvišeneга poklica, kakor prejemati od

Boga milost in jo naklanjati tudi drugim. Milost mu pomaga, da se duhovno more spolnjevati, usposablja ga za velika dela, za vztrajnost v dobrih delih in za pravo junastvo. Duh in volja se kristjanu po milosti božji povzpeta do najvišje stopnje, da obvladata vse telesno, zemeljsko, grešno in izvršujeta velika junaška dela odpovedi, zatajevanja, nesebične ljubezni do Boga in do bližnjega. To najlepše dokazuje življenje svetnikov.

Svetni človek.

Mnogi ljudje pa duhovni, nadnaravni svet zametajo. Vse stavijo samo na naravne človekove sposobnosti in moči, pričakujejo vse le od tega, kar človek sam zmore, kar sam zamisli in izvrši s svojo pametjo in svojimi rokami. Dandanes, ko si je človeštvo podvrglo bogastvo in sile prirode, izdelalo vsakovrstne stroje in tako različna orodja, se mnogi posmehujejo besedam o milosti božji in naukom Cerkve, da se mora človek spolnjevati z božjo pomočjo.

Ta posmeh vsemu, kar je duhovnega in nadnaravnega, prihaja od strani starega in novega poganstva, od strani tistih, ki obožujejo namesto Boga človeka in njegov razum ali celo samo zemeljsko snov in delo. Zato jih z učeno besedo imenujemo humaniste, racionaliste, materialiste.

Zlom zgolj svetnega človeka.

A še vedno se je v zgodovini človeštva izkazalo, da je človek sam iz sebe slab, brez moči. Zlasti slab v času preskušnje. Takoj prvi človek je sam dokazal svojo slabost in za njim to ponavlja skozi vse čase nešteto drugih. Stara skušnja uči, da telo le prerado zavladava nad duhom. Kakor je v Adamu zmagala poželjivost, zagospodoval hudobni duh, tako vladajo peklenške sile hudobije in greha povsod, kjer ni luči in moči milosti božje.

Celo vsa človeška znanost, ki je sicer delo razuma, vendar če je brezbožna, vodi človeštvo v pogubo. V naših dneh je iznajdljivost in delavnost človeškega duha gotovo na višku, kakor ni bila še nikoli; a kako žalosten in strašen je pogled v to človeško delavnico: vse se dela za uničenje tisočletnih ustanov, za podjarmljenje in pobijanje celih narodov, za zasužnjenje človekove osebnosti, za zmagó krivice in nasilja. Tako nečloveško postane človeštvo, če se loči od Boga in njegovo milost zavrže.

»Nebeško kraljestvo je podobno mreži, ki so jo vrgli v morje in je zajela ribe vsake vrste; ko se je napolnila, so jo potegnili na breg in so sedli ter odbrali dobre v posode, slabe pa pometali proč. Tako bo tudi ob koncu sveta: šli bodo angeli in bodo ločili hudobne izmed pravičnih in jih bodo vrgli v ognjeno peč; tam bo jok in škripanje z zobmi.« (Mt 13, 47—50.)

S samimi zgolj človeškimi deli niti na zemlji ne moremo doseči prave sreče. Danes ljudje izdelujejo toliko stvari z rokami, z izvrstnim orodjem in s čudovitimi stroji, uporabljajo vsake vrste izdelke, kakor si jih sploh moremo misliti, a vendar niso srečni. Koliko učenjaki delajo z razumom in perosom, da imamo ogromne skladownice knjig, koliko blaga in strojev izdelajo dan za dnevno tovarne, kako razumno obdelujejo zemljo in izkoriščajo zemeljske zaklade, kako je razpredena trgovina, kako je razvit promet, vožnja po suhem, po morju in po zraku, kaj vse nam dela elektrika, radio, kino in tako dalje in tako dalje. A vse to, kar naj bi bilo človeku v srečo, mu postane v pogubo, kjer vlada samo človek s svojo sebično in grešno naravo, duha in nadnaravno milost božjo pa odklanja.

Kraljestvo božjega duha.

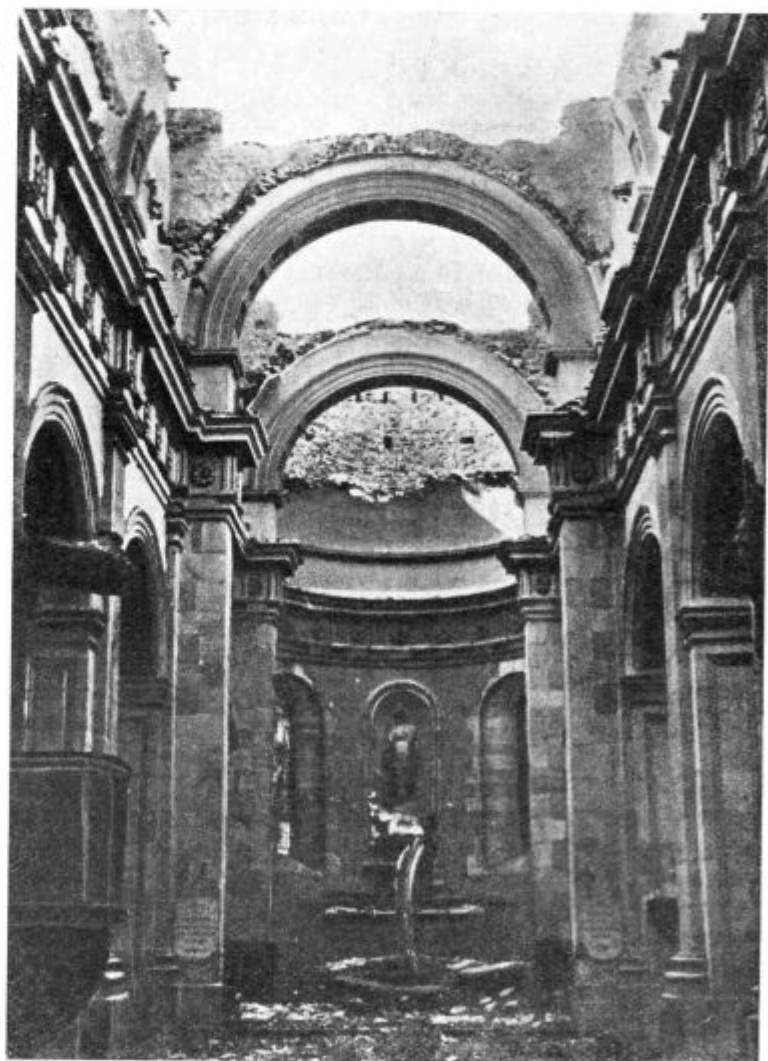
Duhovno življenje se razodeva v drugačni obliki. Izhaja iz Boga, najpopolnejšega duha, ki je neskončno visoko nad vsem stvarstvom in nad vsemi ljudmi. A duh božji se da nam ljudem spoznati, kolikor more naš razum božjo neskončnost umeti. S svojo resnico, ki nam jo je razodel s človeškimi besedami, zapisanimi v Sv. pismu, nas uči prav misliti in živeti. Vzbuja nam voljo, da si želimo in se veselimo duhovnega življenja pod vodstvom božjih zapovedi, ki nas ravnaajo k duhovnim ciljem.

Najvišji duhovni cilj je slava in čast božja. Človek živi duhovno, ako s svojim umom, razsvetljenim od božje resnice, premišljuje lastnosti in dela božja, da se v svojih delih po njih ravna. Razum in volja in vsa naša dela naj služijo temu, da bo na svetu vladal duh božji: »Pridi k nam tvoje kraljestvo!« To kraljestvo je v veri, zaupanju in ljubezni do Boga, v vdanosti in službi Bogu, v spolnjevanju volje božje, v veselju in hrepeneju po Bogu, v žrtvah za Boga, v molitvi in zakramentalni zvezi z Bogom.

Bog pa hoče, da duhovno kraljestvo osrečuje tudi ljudi. Zato naj bodo človeku dobrine duha več kakor telesa. Sv. Pavel našteva sadove duha: »ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blagost, dobrotljivost, zvestoba, krotkost, zdržnost«. Tem pa nasprotujejo dela mesa: »nečistovanje, nesramnost, razuzdanost, malikovanje, čaranje, sovraštvo, zdražba, zavist, jeza, prepirljivost, razprtije, ločine, nevoščljivost, uboji, pijančevanje, požrešnost in kar je temu podobnega.« (Gal 5, 19—22.) Vsak ve, kako so nam sadovi duha v resnično srečo, a dela mesa v trpljenje in nesrečo.

Duhovni motor.

Za velika duhovna dela je sposoben le ta, ki živi in dela v moči milosti božje, ki jo daje Sv. Duh, delivec milosti. Apostoli Kristusovi so bili po prihodu Sv. Duha vsi spremenjeni, polni nadnaravnega spoznanja, na-

Od bomb porušena cerkev v Belgiji.

vdani s pogumom in gorečnostjo. Savel je postal neutrudljivi apostol narodov, sveti Pavel, ki se ni bal ne sodnika, ne ječe ne bičanja, ne zasmeha, ne pomanjkanja. Enako je delovala milost božja v mučencih, menihih, puščavnikih, misijonarjih, spoznavalcih in učencih krščanske vere. Ne iz moči in kulture telesa, ne iz krvi, ne iz plemenite pasme, ne iz naravnega nagnjenja, ampak iz božjega duha, ki vedno živi v sv. Cerkvi, so vsi ti zajemali moči za svoje junaštvo.

Duhovni borci.

V današnji materialistični dobi strojev in surove sile je treba duhovne stvari vedno in vedno poudarjati. In to je zlasti dolžnost katoličanov, ki se morajo zavedati, da je ka-

toliška Cerkev duhovno kraljestvo, v katerem je treba živeti iz božjega duha in milosti. Živeti moramo tako najprej sami in potem z zgledom, z besedo, z molitvijo, z dobrimi deli še druge voditi k umevanju tega duhovnega kraljestva. Pri tem je potrebno, da znamo zlasti premagovati grešno poželjivost telesa in mikavnost tega sveta. Samo s takim premagovanjem si bomo priborili svobodno hrepenenje duha po Bogu in njegovem kraljestvu. Tako bomo prav razumeli, da je Katoliška akcija duhovna. In to je posebno važno, ker je današnjemu svetu najprej treba verskega in nramnega preroda. »Prenavljajte pa se po duhu svojega mišljenja in si oblecite novega človeka, ki je po Bogu ustvarjen in resnični pravičnosti in svetosti.« (Ef 4, 23. 24.)

A. Strupi.

Ustavi boj, Marija!

*Zaprta tudi Ti
deviške si oči,
Telo nedolžno belo
naj v zemlji bi trohnelo?!*

*Ne! On, ki Te izbral
za tempelj je svetel,
iz groba Te s telesom
povzdignil je k nebesom.*

*Oj koliko leži
teles že in trohni!
In žrtve vedno nove
polaga boj v grobove.*

*Naj boj ta divjajoč
ustavi Tvoja moč!
Izprosi Ti od Sina,
naj reši svet pogina!*

Franjo Neubauer.

Presveto srce Jezusovo — usmili se umirajočih

Bratovščina za umirajoče — naj se poživl!

Najvažnejša stvar za vsakega človeka je njegova — zadnja ura. Cela večnost je srečna za tistega, ki umrje v milosti božji. Cela večnost je zgubljena in nesrečna za tistega, ki umrje v smrtnem grehu. Dnevno pa umrje 150.000 ljudi. Pri vseh teh se odloča usoda, ki bo večna. Ali je kaj bolj potrebnega, kakor molitev za našo srečno zadnjo uro in za umirajoče? Vsak dan molimo »Sveta Marija, Mati božja, prosi za nas grešnike zdaj in ob naši smrtni uri.« Tako molimo, najbrž pa le malo, premalo zares mislimo nanjo. In koliko jih je, ki prepozno spoznajo, da so bóre malo mislili na zadnjo uro! Preko 6000 jih umrje na uro, t. j. nad 100 v minuti. Hitreje kakor

tik-taka ura, padajo duše v večnost, odkoder ni in ne bo nobene poti nazaj, niti za hip, da bi kaj zamujenega popravile! Koliko jih je že v tem času umrlo, odkar dragi moj, bereš tele vrstice... Morda je prav tale trenutek izdihnil mlad ruski kmet. Morda se pravkar poslavlja s sveta siromašen kitajski kuli; postaral se je, zaslužiti ni mogel več, pa je umrl zapuščen bogve kje. Nihče mu ni nikoli povedal, zakaj se je moral toliko let mučiti in mora zdaj zapustiti svet in se preseliti v negotovost... Blizu Čikage je povozil vlak delavca, ki se je v soboto zvečer vračal z dela domov in premišljeval, kako bo najkoristneje porabil svojo skromno plačo, pa je zamišljen korakal po progi. V majhnem mestu Italije je zapustila svet mati, za katero neutolažljivo

Zale: Nove mrtvaške veže ob ljubljanskem pokopališču: Pogled na glavni vhod.

plaka 6 nepreskrbljenih otrok. Srečno je prestala operacijo in štela dneve, ko se bo mogla vrniti med svoje drage, pa se ji je nenadoma poslabšalo. V zapuščeni ulici majhnega mesta na daljnem Kitajskem je brez krsta zaključilo kratko življenje nekaj mesecev staro dete, ki je večino svojega življenja v bolečinah pre-jokalo. V Indiji je morda isti čas izdihnil dojenček najbolj zapuščene parijske družine. V neki katoliški vasi se je preselila s tega sveta duša stare, ubožne žene, ki je dolgo vrsto let dnevno hodila k sveti maši, pobožno prejemala svete zakramente in zdaj na zadnjo uro krepko držala v roki sv. razpelo.

V razkošni palači veletrgovca, kjer niso nikdar mislili na smrt, je izdihnila hčerka-edinka, ki so ji do zadnjega časa starši in zdravniki zagotavljali, da se je samo malo prehladila. Na nekem seniku (skednju) je izdihnil po strašni mrzlici petnajstleten »vandrovček«, ki ni nikdar poznal svojih staršev, ne ljubezni domače hiše; pobežnil je nekoč iz državne poboljševalnice in se klatil po sovjetskem rajju. V banki je zadela uglednega gospoda generalnega ravnatelja srčna kap med najživahnejšim delom. V Srednji Afriki, blizu jezera Tangajika, je izdihnila mlada zamorska mati, ki je vse bolečine prenašala po nedavnem krstu boguvdano. V globino širnega oceana je omahnil mornar neke torpedirane ladje, ki mu je zmanjkalo moči, da bi mogel še dalje plavati in ki bi ga tako nujno potrebovalo še njegovih pet otročičkov tam daleč v domovini. Na pločniku velemesta je obležalo mrtvo mlado dekle, ki se je po nešteti razočaranjih in prevarah vrglo s petega nadstropja na cesto in obležalo z razbito glavo in z drobljenimi udi. V bolnišnici japonskega

glavnega mesta Tokija je umrl mladenič na jetiki, ki so vanj njegovi siromašni starši po-lagali edino upanje. Daleč od svojih, med dru-goverci, je umrl katoličan popolnoma nepri-pravljen, ko je vedno mislil, da je ura njegove smrti še tako daleč.

Ljudje umirajo neprestano. Pretresljiv je pogled na to nepretrgano procesijo, ki se seli na oni svet. Iz najrazličnejših krajev sveta, stari, mladi, otroci, moški in ženske, beli, ru-meni, črni, bogati, revni, preprosti in izobra-ženi, kralji in berači, vseh ver in narodnosti, vseh poklicev in stanov. Vsem tem je odbila — zadnja ura, zapustiti so morali vse in se preseliti z zemlje v — večnost. Četudi je med njimi velika razlika, se vendar dele koncem koncev v tri vrste: nekateri gredo v večno veselje, drugi bodo prišli tja šele po dolgem trpljenju v vicah, tretji pa padajo v večno trpljenje in prokletstvo.

Ne pozabi na to procesijo! Tudi ti se boš moral nekoč uvrstiti vanjo, morda takrat, ko se boš najmanj nadejal. Kdaj in kje bo to, ne vemo. In vendar je gotovo, da se bo to zgo-dilo. Kdo bo s teboj v isti vrsti, je vseeno. Ni pa vseeno, kateri skupini boš pripadal. Danes še ni prekasno, da bi o tem razmišljal. Misli pa tudi na svojega bližnjega, posebno na tiste, ki so že prišli na vrsto! Ne pozabi nikdar, posebno pri sveti maši in pred sliko umirajočega Zveličarja, moliti za srečno smrt sebi in drugim, posebno tistim, ki prav sedaj umirajo!

*

Ker je za umirajoče moliti tako potrebno, zato je ustanovljena posebna bratovščina za umirajoče. Ta bratovščina je uvedena v sledečih farah: Sv. Jakob v Ljubljani,

Kamnik, Homec, Dobropolje, Trebnje. V lavantinski škofiji pa, kolikor je znano, pri Sv. Tomažu nad Ormožem.

V bratovščino je vpisanih precej tisoč vernikov. A zdaj nekaj let sem smo nanjo zelo pozabili. Čas je, da se povsod spet poživijo. Če v mirnih časih vsak dan umrje 150 tisoč ljudi, koliko jih pa izdihne zdaj, v tej siloviti vojski vsak dan neprevidenih!

Ali kaj mislimo na to? Menda malo. Oh, kako smo sebični! Kako nam je pri srcu le lastna oseba, kako malo pa usoda drugih! Kje je krščanska ljubezen, ki nam veleva ljubiti bližnjega tako kakor samega sebe?! Ko bi

imeli pravo ljubezen, bi zdaj vsi molili — pa ne samo za mir, samo za to, da Bog z vojsko nam prizanese, ampak tudi za to, da bi se vojska končala v dobro za kraljestvo božje in pa da bi se duše onih, ki umirajo v vojski, ne pogubljele.

Kdor se hoče vpisati v bratovščino za umirajoče, naj se priglasijo enemu navedenih župnih uradov. Prej so se dobili goreči verniki, ki so člane za bratovščino nabirali. Tudi zdaj bi to ne bilo napačno. Člani pa naj dolžnosti bratovščine res spolnjujejo in vsak dan goreče molijo za umirajoče!

J. Kalan.

Ključ

P. dr. Roman Tominec, O. F. M.

Večerni razgovori

Navzoči so: zdravnik, lekarnar, gospa Hilda — zdravnikova žena, oče Matevž, župnik.

Zdravnik: Danes imam pa jaz vse polno vprašanj, ki me močno prevzemajo. In prav v naš večer spadajo, zakaj pod osmim členom naše apostolske veroizpovedi: 'Verujem v Svetega Duha' je zame skrit cel svet najbolj zamotanih reči in odgovorov.

Lekarnar: Čisto v redu, vsaj ne bom vedno jaz tisti nebolgljenček, ki vanj streljate prav vi, gospod kolega.

Hilda (se obrne k možu): Ali še znaš sedmero darov Sv. Duha?

Zdravnik: Dragá moja, ne, gotovo ne, pa za to ne gre. Saj to ni bistveno.

Žale: Upravni paviljon.

Matevž: Ne vem, kaj vi, gospodje, zmeraj spravljate pod besedo »bistveno« —; meni se pa zdi važno, da človek o svoji veri ve čim več in čim bolj natančno. Jaz jih še danes znam: Dar modrosti, dar umnosti, dar sveta, dar moči, dar vednosti, dar pobožnosti, strahu božjega.

Župnik: Gospod doktor, meni se zdeva, da ima oče Matevž bolj prav kot vi, zakaj tudi pri vašem poklicu se mnogo uspešneje ugotovi bolezen, če kdo dodobra pozna vse prvine, kakor pa če le približno. In kolikor sem mogel ugotoviti, vi sami nenehno obnavljate svoje zdravniško znanje in zaeno novih razprav ne zanemarjate. Zadnjič sem bil pri nekem strokovnjaku za pljučne bolezni, pa mi je za čas, ko sem čakal, odprl svojo delovno sobo; kar začudil sem se, koliko novega mora vesten zdravnik vedeti poleg starega, že preskušenegega.

Zdravnik: Je že res, primera drži, toda vera je nekaj danega, ustaljenega, trdnega.

Lekarnar: ki pa se nenehno razvija, raste in živi po nas in v nas.

Oče Matevž: To ste pa dobro in lepo povedali. Je preprosto in resnično.

Zdravnik: Da predem na prvo vprašanje: Ali

ni že samo beseda — DUH — nekaj skrivnostnega, silno zagonetnega, od našega vidnega sveta odmaknjena?

Župnik: Je in ni. Duh je predvsem netelesno, misleče in prosto bitje. Seveda se ne dá življenje duha neposredno dojeti kakor telesnost, temveč se dá le po notranjih in zunanjih razlogih sklepati.

Hilda: Duh je potem brez vsake oblike, se ne da deliti, izmeriti. Pa vendarle pravimo: globok, velik, jasen duh.

Lekarnar: Vse to, gospa, je le v prispodobi rečeno. Zakaj manjka nam besed, da bi to čudovito življenje znali dodobra ponazoriti.

Zdravnik: Saj duše niso šele kristjani odkrili ali vnesli v življenje. Če se prav spominjam iz predavanj na univerzi, je prvi določene pojme o DUHU imel modrijan Anaksagora.

Oče Matevž: Zanimivo je tole na moč. In lepo je vse to vedeti, samo zdi se mi, da mimo Katekizma vsa ta učenost ne pove veliko zares jasnega.

Župnik: Že res, deloma imate prav. Samo pozabiti ne smete, da duh človeški vedno še in še išče in primerja, da se dokoplje do gotovosti. Tudi Katekizem je zrel plod tega iskanja učenih modroslovcev in bogoslovcev, sam od sebe ni dozorel.

Lekarnar: Ali ni bilo v Cerkvi sami sprva neka nejasnost glede Sv. Duha? Pa ne mislim tako, kakor da bi šele kasneje do tega pojma prišlo; bral sem evangelij in ta čisto jasno pripoveduje o poslanstvu Sv. Duha.¹

Župnik: To je težko čisto preprosto povedati z domačimi besedami. Pa bom poskusil. Po razodetju je Bog Oče rodil Sina božjega. V psalmu 2, 7. »Moj sin si ti, danes sem te rodil«. Iz Sv. pisma tudi spoznamo, da je umeti to rojstvo potom božjega razuma, ker Sv. pismo imenuje božjega Sina tudi: »Beseda«, »Modrost« ali grško »Lógos«. »V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Bog je bila Beseda... in Beseda je meso postala in med nami prebivala.« (Jan 1, 1. 14.) Ker pa tretja božja oseba ni ne rojena in je za drugo božjo osebo izrecno rabljen izraz: Edinorojeni,

zato se pojmuje izhajanje Sv. Duha iz Očeta in Sina kot izraz volje. Razodetje to pojmovanje potrjuje, ki pripisuje Sv. Duhu v splošnem dela ljubezni.

Hilda: Vse to razumeti je zares težko.

Lekarnar: Gospa, saj razumemo le v drobnih tisočinkah, če hočem trgovsko reči. Do kraja sploh ne.

Zdravnik: Prav toliko se mi zdi, nam Bog dopušča vpogled v te skrivnosti, da čutimo — ni proti razumu, pač pa visoko, visoko nad še tako jasnim in bistrim razumom človeka.

Oče Matevž: Če bi vse razumeli, če bi človek vse kar otipal, kje naj bo potem zasluženje vere? Saj je Jezus, mislim, da očitajoče, rekel apostolu Tomažu: »Ker si me videl, veruješ; blagor tistim, ki niso videli, in so verovali.« (Jan 20, 29.)

Hilda: Rada bi vedela, odkod so vsa tista imena, ki jih berem v molitveniku pri klicanju Sv. Duha. (Čakajte malo, takoj prinesem.) No, recimo: »Ime je tvoje Tolažnik in Dar Boga najvišjega.« — No, to prvo že razumem. Ampak sedaj naprej: »Ljubezen, Ogenj, Živi vir«, tega pa nimam nikamor dati.

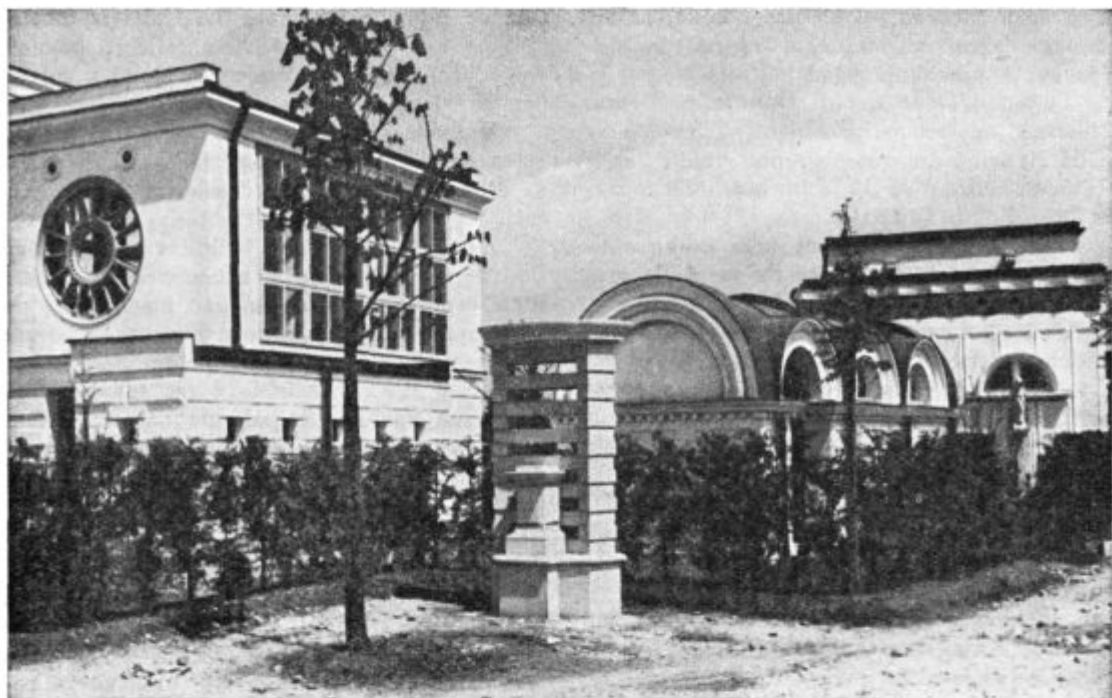
Župnik: Ne samo »Ljubezen« mu je ime, temveč v spisih sv. očetov najdemo tudi imena: »Objem Očeta in Sina«, »Poljub Očeta in Sina«, »Dar božji«, ker je prav ljubezen počelo vsakega darovanja in zaeno najlepše darilo. Tako se pridevje Sv. Duhu vsa dobrota, svetost in dela ljubezni in dopolnitev vsega, kar prva božja oseba sklene in druga božja oseba izvrši, zakaj tretja božja oseba je zapečatenje in dopolnjenje presvetega Trojstva.

Lekarnar: Mene še bolj zanima delovanje Sv. Duha, oziroma, kako Cerkev te učinke milosti po treh božjih osebah razlikuje.

Žale: Kapela sv. Antona in sv. Jožefa.

¹ »Tolažnik Sveti Duh, ki ga bo poslal Oče v mojem imenu, vas bo učil vsega, in vas spomnil vsega, kar sem vam povedal.« — (Jan 14, 26.)

Žale: Skupina kapelic.

Zdravnik: Isto vprašanje sem hotel zastaviti tudi jaz, le bolj osebno.

Oče Matevž: Na to vama pa še jaz lahko — seveda malo bolj po svoje — odgovorim. Bog Oče me je ustvaril, Bog Sin odrešil, Sv. Duh pa posvečuje. Učili smo se nekoč še v ljudski šoli, da nam posvečuje dušo, razsvetljuje razum in voljo močno dela.

Lekarnar: To že, mislil pa sem pri svojem vprašanju bolj na podrobnosti.

Župnik: Recimo?

Zdravnik: Jaz sem predvsem mislil na to: krščeni smo v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. (Mt 28, 19.) Jezus pa je obljubil apostolom, da bo poslal Duha tolažnika, ki jih bo učil vse resnice. Ali je ta obljuba izrečena Cerkvi kot celoti, apostolom kot predstavnikom Cerkve, ali pa je mišljena osebno, tudi za posameznika, člana te apostolske Cerkve?

Župnik: Brez dvoma predvsem Cerkvi kot celoti. Pa posameznim članom, udom te Cerkve, tudi, Cerkvi kot nevesti Kristusovi pa v vsej polnosti, da zamore učiti vso resnico kljub zmotam sveta, kljub najbolj čudnim ali mikavnim zablodam.

Zdravnik: Če se natančno vzame, so katoličani v splošnem zares leni v spoznavanju svoje vere. Sedaj šele razumem tiste verze, ki smo jih kot študentje tolikrat peli na koru: »Pridi, oče ubogih, pridi, delivec darov, pridi, luč naših src!« Zatem zopet: »V delu počitek, v vročini hladilo, v joku tolažba.«

Župnik: Če vas smem motiti. Pravkar mi je prišlo na misel: Ves srednji vek je v tem veliko bolj miseln. Koliko gostišč je bilo ustanovljenih na čast Sv. Duhu, ki je počelo vse ljubezni, torej tudi oče ubogih, zapuščenih, bolnih. Cerkev je imela in še ima celo vrsto redov in kongregacij pod zavetjem in z imenom Sv. Duha Tolažnika in Vodnika. Njih delo se sploh ne dá danes do kraja preceniti, zlasti ker tedaj ni bilo ne gostiln, ne hotelov, ne zavetišč. Bolnišnice, ki smo danes nanje tako ponosni, če so v redu seveda, sanatoriji, vsi ti zavodi so kasni otroci teh prvih početkov in osnutkov, ki jih je zamislila krščanska ljubezna brez dvoma pod vplivom Sv. Duha, delivca vseh dobrot.

Lekarnar: Kako pa je z vplivom Sv. Duha na hierarhijo — mislim tu predvsem papeža in škofo?

Zdravnik: Brez dvoma so deležni posebnega varstva, vendar pa ne gre tukaj to varstvo in vodstvo istovetiti z nezmotljivostjo. To je vprašanje zase — mislim.

Župnik: To drži. Vendar bi pa vas rad opozoril na mesta v Sv. pismu, ki jasno pričajo o posebnem vodstvu Sv. Duha tako za papeža kakor za škofo. Na primer pri sv. Janezu 14, 16.: »Tolažnik Sv. Duh pa, ki ga bo poslal Oče v mojem imenu, vas bo učil vsega in spomnil vsega, kar sem vam povedal.«² Ali

² Za zgled navajam čudovito globoko in jasno izraženo misel Pija XII.: »To, česar je manjkalo in še danes manjka svetu, da bi srečno živel v miru,

berite 12. pogl. prvega pisma do Korinčanov. In zopet 2. poglavje istega pisma: »Nam pa jo je Bog razodel po svojem Duhu; Duh namreč preiskuje vse, celo globočine božje.«

Hilda: In kako to, da ga slikajo v podobni globčeka?

Lekarnar: Kaj se vam zdi, gospa, kakšen večji ptič bolj pripraven?

Hilda: Zakaj nagajate? Otroci me vse močiče sprašujejo, pa je dobro vedeti.

Župnik: Pri krstu Jezusovem se je Sv. Duh pojavil v simbolu (podobi) belega goloba. Na dan prihoda Sv. Duha v apostole pa se je pojavil v obliki ognjenih, plamenečih zubljev. Odtod način upodabljanja.

Lekarnar: Ali je razumeti izraz, da smo tempelj Sv. Duha, kot posebno stanje ali je to le splošno rabljen opis, da je kdo v stanju milosti božje?

Župnik: O tem piše sv. Pavel (Rimlj 8, 11 in I Kor 3, 16): »Ne veste li, da ste tempelj božji in da Duh božji v vas prebiva?« Toda s tem ni rečeno, da Bog Oče in Bog Sin

je evangelijski duh žrtve. Teža duha pa manjka zato, ker je zaradi oslABLJENE vere prevladal egoizem (sebičnost), ki uničuje in onemogoča občo srečo. Iz vere izhaja strah božji in pobožnost, ki dela ljudi miroljubne. Iz nje izhaja tudi ljubezen do poštenega dela, ki ustvarja bogastvo, katero pa mora biti pravično razdeljeno. Iz nje izvira končno ljubezen, ki popravlja neizogibne razpoke v vsakem socialnem redu, v katerem človeške strasti pačijo pravičnost. [»Tablet« — prim. »Slovenec« 150-1940, 4. VII.]

nista navzoča. Saj Jezus sam tako lepo pravi (Jan 14. 23): »Ako me kdo ljubi, bo moje besedo spolnjeval; in moj Oče ga bo ljubil in bova k njemu prišla in pri njem prebivala.«

Zdravnik: Torej je to le način opisovanja, ne da bi bilo s tem poudarjeno kako posebno stanje?

Župnik: Je dvojna razlaga.³ Splošna je ta, ki jo vsebujejo Jezusove besede. Druga je zgolj teološka⁴ in nima pomena segati v te podrobnosti, ker skoraj ne gre brez tujih in težko razumljivih izrazov.

Oče Matevž: No, meni se zdi, da je nad vse spoznanje o teh rečeh najbolj važna molitev k Sv. Duhu: — za pravo in zdravo pamet ob vseh priložnostih življenja in za moč, ravnati se po tem spoznanju.

Župnik: Da, prav imate. Glejte, gospoda, ni dolgo tega, ko se je pri meni oglasil neposredno po pogrebu mladega odličnega javnega delavca, ki si je sam skončal življenje, izkušen in izobražen mož, inženir in profesor, pa mi je dejal: »Veste, večkrat sem bil siten, ker nas je pokojna mama silila, da zvečer še molimo na čast Sv. Duhu za pravo in zdravo pamet. Danes sem ob odprtem grobu tega mladega, simpatičnega moža, to do dna razumel.«

Lekarnar: V tem je veliko povedanega. (Dalje prih.)

³ Buchberger, 1620—1623.

⁴ »circuminsessio« — tudi tam 1622.

Ko bi Gospod še z nami govoril

Končajmo svoj spis z malo predružačnim naslovom!

Slišali oziroma brali in poslušali smo, kako je Bog govoril z ljudmi v stari zavezi po očakih in po prerokih, kako je v novi zavezi govoril po svojem ljubem Sinu in po apostolih. Pa se je še nam vzbudila želja: »Ko bi Gospod še z nami govoril!«

Da. Ko bi!

Videli smo, da Bog ni govoril z vsakim človekom posebej. Govoril je samo s prej odbranimi pričami. Kar je govoril, navadno ni govoril eni sami osebi, ampak po eni osebi celim rodovom, celim vekom. Sveto pismo je božja beseda, ki ni napisana samo za Adama, samo za Noeta in Abrahama, ne samo za Jude, pač pa za vse narode, za vse jezike. Kadar slišiš v nedeljo brati berilo in evangelij, se sveto zavedaj: »Sedajle mi ne govorita ne naš župnik, ne naš kaplan; sedaj nam skozi njihova usta in z našo domačo besedo govori Bog sam!« Bog govori po svojih poslanicah in ne osebno vsakemu na uho.

Beri knjigo »Življenje svetnikov«, beri razna premišljevanja, pa se zavedaj, da ti tudi skozi ta pobožna razmišljanja pošepetava sam ljubi Bog. Beri misijonska poročila naših in drugih misijonarjev; tudi iz teh poročil ti govori božji glas, samo če ga hočeš poslušati in razumeti. Da! Razumeti božji glas v vsakem posameznem primeru našega življenja: to naj ti bo umetnost vseh umetnosti.

Glasovi naših posvečenih zvonov so nam božji glasovi. Zdaj te vabijo k maši, k molitvi in k pobožnosti, zdaj ti naznanjajo smrt, da moliš za pokojne, za umirajoče in se sam spominjaš smrti; zdaj ti zopet naznanjajo nesrečo in ti priporočajo dela ljubezni in usmiljenja.

Spomni se nekaterih molitev! Tiste, ki se začne z besedami: »O Bog, ki od tebe izhajajo svete želje, dobre misli in pravična dela...« ali pa: »Začni, prosimo, Gospod, naša dejanja s svojim navdihovanjem in spremljaj jih s svojo pomočjo...« Ali ne pri-

čajo, kako nas Bog navdihuje! Pomisli sam nase. Vzbudi se ti lepa, pametna in plemenita misel. Ti sodiš, da je zrasla na tvojem zelniku, da je ta misel otrok in sad tvojih možganov. Ti tako misliš. Toda pravi oče naših lepih in dobrih ter plemenitih misli je BOG!

A jaz (Bog) sem hodil za teboj,
na rahlo očitaje vésti,
da hodiš po nepravi cesti...
In ti si zmagan od bolesti
nazaj korak obrnil svoj.»

Velikokrat in na mnogotere načine je govoril Bog v starih časih, na mnogotere na-

čine govori z nami še danes. Po duhovnikih, po starših, po nabožnih knjigah in po vsem svojem stvarstvu... Mi pa se njegovi besedi, bodisi taka ali taka, ne upirajmo, ampak delajmo, kakor nas uči psalmist: »Danes, ko slišite njegov glas, ne zakrknite svojih src, kakor ob upiranju na dan skušanja v puščavi, kjer so me skušali vaši očetje; preskušali so me, dasi so videli moja dela.«

Tega pa seveda nikar in nikdar ne pričakujemo, da bi se sam Gospod Bog kdaj osebno ponižal, zakaj pisano je: »Ne skušaj Gospoda svojega Boža.«
J. L.

Marijanisti

»Vsaka velika človeška ustanova je podaljšana senca kakega velikega človeka«, sodi pravilno sloveč pisatelj. Prav tako tudi lahko rečemo, da je vsaka duhovna ustanova senca kakega svetega človeka. »Družba Marijinih bratov« ali Marijanistov je dediščina, katero je zapustil svetu oče Chaminade (izg. Šaminad); družba je urejeno nadaljevanje njegove gorečnosti za vzgojo mladine in razširjanje Marijinega češčenja. Oče Chaminade je posvetil vse svoje življenje službi nebeške Matere.¹

Rojstvo in mladostna leta.

Viljem Jožef Chaminade, ustanovitelj Družbe Marijanistov, se je rodil dne 8. aprila 1761 v Périgueux-u (izg. Perigeju), malem mestu blizu Bordeaux-a (izg. Bordoja) v Franciji. Njegov oče Blaž je bil odločen, dejanski katoličan, mož poštenega in častivrednega značaja, čislan od vsakoogar. Enakega duha je vcepil tudi Viljemu, ki so ga zaradi tega vsi ljubili. Kot najmlajši je bil seveda ljubljenec svoje matere, a tudi sestre in brate mu je pridobila njegova ljubeznivost. Nežno je ljubil svojo mater in malokdaj je bil videti brez nje. Ko je bil še čisto majhen, se je privil k njej, če je molila, in sklenil rokci, kakor je videl na dobri mami. Če je pristopila k sv. obhajilu, se je otrok držal njenega krila

in ji sledil k obhajilni mizi, kakor bi se tudi on sam udeležil najsvetejšega Zakramenta.

Domača vzgoja je bila izvrstna. V poznejših letih je ustanovitelj čestokrat omenjal dogodke svoje mladosti, posebno ni nikdar pozabil tega, kar je rekla in storila njegova mati. Zlasti eno njenih besed si je zapomnil do visoke starosti. Nekega dne mu je mati podarila malenkost, za katero se je pa pozabil zahvaliti. »Ali to ne zasluži nič zahvale?« ga vpraša mati. Od tistega časa ni nikdar več opustil zahvale tudi za najmanjši dar.

Kakor njegovim bratom so starši preskrbeli najboljšo vzgojo tudi Viljemu. Obiskoval je najprej šolo v domačem kraju; ko mu je bilo 10 let in bi moral z bratom Ludovikom posecati gimnazijo, zaprosi očeta njun brat Ivan, ki je bil jezuit in deloval kot profesor na kolegiju v Mussidanu, naj pošlje oba dečka k njemu v zavod. Oče je ponudbo rad sprejel. Mlada študenta sta pod Ivanovim nadzorstvom hitro napredovala, posebno Viljem Jožef, čeprav je bil štiri leta mlajši od Ludovika. Ostala sta skupaj po vseh razredih do mašniškega posvečenja.

Čudovito ozdravljenje.

Ko je bil v zavodu Mussidan, je postal deležen posebne milosti naše ljube Gospe, kar mu je krepilo vdanost in češčenje do Marije, saj ga je rodna mati učila ljubiti Marijo že od mladih let. Nekoč se je igral s tovariši v nekem kamnolomu; eden izmed dečkov je, nič hudega sluteč, sprožil kamen, ki je pri padcu zadel ob Viljemovo nožo in jo hudo poškodoval. Kljub skrbni negi je minil teden za ted-

¹ »Bratovščina Marije« in »Družba Marijanistov« naj se ne zamenja z našimi Marijinimi družbami, dasi imata podobne cilje. Prav je, da se naši Marijini družabniki seznanijo tudi z drugimi cerkvenimi organizacijami, ki jim je cilj pospeševanje češčenja Marijinega.

nom brez uspeha. Tedaj mu predlaga Ivan, naj se zateče k blaženi Devici in naj obljubi, da bo romal k njenemu svetišču v Verdelaís, če mu podari zdravje. In res kmalu popolnoma okreva. Brata hitita v 60 milj oddaljeni Verdelaís, da izkažeta hvaležnost svoji nebeški Dobrotnici.

Pred francosko revolucijo.

Viljem se je kmalu potem, ko je prišel v zavod, na tihem zavezal z obljubami uboštva, devištva in pokorščine in sklenil, da stopi v kak red, brž ko postane polnoleten.

Ko sta z Ludovikom dovršila srednjo šolo, sta obiskovala modroslovna predavanja v Bordeauxu, potem se pa napotila v Pariz, kjer sta se v St. Sulpice učila bogoslovja. Viljem je postal doktor bogoslovnih ved. Leta 1784 sta oba brata prejela mašniško posvečenje. Viljemu je bilo tedaj 28 let. Povrnili se je v zavod Mussidan, kamor mu je kmalu sledil tudi Ludovik. Oba brata sta stopila v družbo misijonarjev v Mussidanu in prihodnje leto so trije bratje Chaminade prevzeli nadzorstvo v zavodu. Pod njihovim spretnim vodstvom je začel zavod znova uspevati. Oče Chaminade je bil tukaj šest let profesor; potem je izbruhnila revolucija.

Začetek preganjanja.

Francija je bila v vstaji. Rdeči vstaši so vznemirjali lepo deželo. Grozote revolucije so se razmahnilo do Mussidana. Zavod je bil zaprt leta 1791. Duhovnikom je bilo pod smrtno kaznijo prepovedano izvrševati duhovniška opravila. Oče Chaminade je iskal zavetišča v Bordeauxu, kjer je bilo, dasi je bilo mesto središče vstaje, bolj varno, kakor je bilo pričakovati. Sklenil je, da bo ostal tukaj in deloval za vernike v mestu, kolikor bo to v nemirnih časih mogoče. V ta namen si je pridobil v predmestju pri Sv. Lovrencu vilo z vinogradom. Tu naj bi bilo njegovo zatočišče. Ker bi bilo neprevidno, če bi bil sam posestnik zemljišča, je povabil v Bordeaux svoje

starše, ki so se naselili pri Sv. Lovrencu. Hišica je bila obdana z visokim zidom, ki je imel samo en vhod. Zvest pes pa je takoj zalajal, če se je le približal kak tujec. Podzemeljski prostor, do katerega so vodila samozaklopna vrata, spretno skrita v tleh jedilne shrambe, je bil namenjen za skrivališče. Da bi bila »varnost dvakrat varna«, je ležal na vhodu kup sena. Sleherni dan pa je bil goreči duhovnik v nevarnosti, če je delil vernikom v mestu in predmestjih duševno hrano. Navadno je bil oblečen kot kotlar: nosil je delavsko bluzo, v rokah pa kotel in rokodelsko orodje. Počasi se je vlačil po mestnih cestah kričeč: »Kotličice popraviti!« Čestokrat je prišel k vernikom kot duhovni pastir in tolažnik. Hiše, kjer so ga želeli, so poslale otroke na cesto kot straže.

Tik pred smrtjo

Oče Chaminade pa tudi revolucionarjem ni bil zginil iz spomina. Vedeli so, da se ni izselil in da mora naskrivaj delati. Nekega dne je kotlar zopet trudno stopal po cesti, navidezno tako slab in star, da nihče ne bi bil mislil, da je to 33 leten mož. Obraz mu je bil zamazan, ena roka je držala kotel, druga je vihtela veliko ponev nad glavo. Ko pride na vogal ulice, zagleda pred seboj oddelek vojakov. »Ali niste videli duhovnika Chaminadea tu mimo iti?« ga vprašajo revolucionarji. »Ali že zopet tisti Chaminade? Še pred eno minuto je hodil okrog tega vogala«, odgovori, kakor bi ga sam iskal. »Le dobro glejte, pa ga boste našli!« jim svetuje in jo maha mirno naprej.

Pri drugi priliki, ko je oče Chaminade krošnjarij s sukancem in z iglami, se ni čutil tako varnega. In res — trije orožniki so v njem zasledili o. Chaminadea. Ta pa hiti skozi drevored in smukne v delavnico nekega sodarja, ki ga brž skrije pod velik sod, ki je nanj pravkar nabijal obroče. Orožniki prihite nekaj minut pozneje k sodarju, gledajo naokoli in vprašajo, kam je šel duhovnik. »Duhovnik? Joj, tukaj pod sodom je!« se pošali mož. »Pri-

Umetnost kitajskih otrok v Pekingju.

dite vendar ven, častiti oče, in vdajte se!« in bije s kladivom po sodu. Vojaki zmigavajo z ramami in odidejo. Ko je bilo že varno, prevrne mož sod in reši ujetnika temnice. »Kaj pa vam je prišlo na misel, da ste me hoteli izdati?« se pritožuje duhovnik. »Oh, tu ni bilo nobene nevarnosti! Ti fantje me poznajo in vedo, da sem se šalil. Šala je bila prisiljena.«

Tudi v lastni hiši oče Chaminade ni bil varen. Nekega dne je prišla policija nepričakovano preiskovat hišo. Samo pametna dekla ga je rešila. Začela se je pogovarjati z revolucionarji in jih peljala na drugo stran posestva; med tem pa je oče Chaminade našel skrivališče.

Še enkrat je prišla policija nenadoma na obisk. Služkinja je v svoji prisotnosti duha poveznila prazno kadunjo, ki je stala v kuhinji, čezenj, pa je bil rešen. Policija se je razšla na vse strani in dolgo zaman iskala. Dekla jih je povabila v kuhinjo na kozarec vina. Da bi odvrnila sumnjo, je postavila stole okrog kadi, ki je bila za mizo. Lahko si mislimo, kaj je občutil jetnik čepe in stesnjen v tem čudnem zaklonišču, kjer je bila, kakor je sam rekel, ko je pripovedoval o tem dogodku, samo deska med njim in giljotino.

Prognanstvo.

4. septembra 1797 so izšli novi protiverški kazenski zakoni, ki so zahtevali, da morajo duhovniki, ki niso prisegli na novo ustavo, zapustiti deželo v 24 urah. Udarec je bil tako nepričakovan, da ga oče Chaminade ni mogel odbiti. Moral se je vdati in uporabiti

neki potni list za Španijo. Previdnost ga je vedla v Saragoso, kamor je došel 11. oktobra 1797, na večer velikega praznika naše ljube Gospe de Pillar. Mesto preblažene Device je bilo tri leta pribežališče očeta Chaminadea. Tri leta samovanja, premišljevanja in priprave za glavno pastirsko delo. Tukaj ga je Marija pričakovala s svojimi navdih in razodevanji, ki so ga vodila vse ostalo življenje. Poslala ga je kot svojega apostola nazaj v domovino.

Ustno izročilo pove, da so bili prvotni začetki Družbe Marijanistov začrtani v Saragosi.

Pregnanstvo se je bližalo koncu in besnost revolucije se je podela. Cerkve so se zopet odpirale in duhovniki so se lotili svojega dušnopastirskega dela.

Zopet v domovini.

Precej po svoji vrnitvi v Bordeaux je začel oče Chaminade delo svojega poslanstva med mladino. Vzel je v najem sobo v enem glavnih delov mesta in jo spremenil v molitvenico, kjer je vsak dan maševal in ob nedeljah tudi pridigoval. Nekateri verniki so se redno udeleževali te službe božje. Oče Chaminade se je posebno zanimal za dva mlada moža od teh udeležencev. Govoril je z njima, ju povabil k sebi, da bi ju seznanil s prikladnimi verskimi vajami. Ponudil se jima je, da ju uvede v apostolstvo med mladino. Kot prvo vajo jima je naročil, naj pripelje drugič vsak še enega tovariša k sestanku, kar se je tudi zgodilo. (Konec pride.)

KA in MD

7. Največji čudež v vrstah KA.

»Ko bi se zgodil kak čudež, kako hitro bi bilo vse katoliško! In mi bi ne imeli toliko skrbi in toliko dela v Katol. akciji.« Tako je modrovala Vrhunčeva Lojza, ki je kakor v eni sapi privihrala k duhovnemu voditelju KA v župniji.

»Lojza, kje si pa spet to pobrala?« jo je začudeno poprašal gospod voditelj.

»Pri sosedovih smo bili, pa je Dobravčevemu očetu prišlo tole na misel. In nam vsem je bila ta beseda všeč, zelo všeč: Čudeži, čudeži!«

»Ali pa veš ti, Lojza, kaj so čudeži? No, pa počakaj prihodnjega sestanka, takrat se bomo o tem obširneje pomenili.«

Lojza seveda ni mogla krotiti svojega jezika in je na daleč in na okoli raznesla besedo, da bo na prihodnjem sestanku na vrsti vprašanje o čudežih. To bi se reklo, da je poagitirala za obilnejšo udeležbo pri sestanku.

Ni to delo tako napačno. Ko bi mi katoličani znali vsaj v svojih vrstah malo bolj agitirati, bi brez dvoma marsikdaj odnesli zmagó. Pa smo navadno toliko preboječi, za kolikor je nasprotnik preveč pogumen ali predrzen.

Torej čudeži...

Zborovalna dvorana je bila res dokaj napolnjena in živahna. Vse je napeto pričakovalo razprave o čudežih.

»Lojza! Ti si sprožila današnjo razpravo. Pa nam povej, kaj so to čudeži.«

Lojza se je pripravila na razgovor s Katekizmom v roki. Ali je bilo to uspeh tistega sestanka o znanju in poznanju Katekizma, ali je poznala voditeljevo navado, da se je pri sestankih MD ali KA vedno rad skliceval na Katekizem in se nanj opiral.

Zato je Lojza tudi hitro zdrdrala Katekizmov besedo: »Čudeži so izredna dela v vidni naravi, ki jih ne morejo izvršiti naravne moči, ampak le vsemogočni Bog.«

»Tako je! Izredna, torej ne vsakdanja dela, so čudeži. Če bi vsak bolnik ozdravel, ki zanj molijo ali naroče zanj maše opraviti, bi bilo tako ozdravljenje redno delo, ne pa nekaj izrednega, nekaj nenavadnega.«

»Pa vendar bi čudeži versko življenje med nami zelo dvigali in poživljali,« se je oglasila ena med zborovalkami.

»Dvomim, dekleta, zelo dvomim. Ob času Kristusovem je bilo čudežev — skoraj bi rekli — na preostajanje. Pri sv. Janezu beremo zapisano, da je storil Jezus vpričo svojih učencev mnogo drugih znamenj, ki niso zapisana. A vendar vemo, da versko življenje pri Judih v tistih časih ni bilo na višku. Vemo, da so Judje v svoji predrznosti Gospoda še izzivali, češ nova znamenja, nove čudeže zahtevamo od tebe. Kakor bi ne bili še nobenega čudeža videli! In Gospod jih je zavrnil z besedo, ki bi jo skoraj smel govoriti tudi našim časom, »da hudobni in prešuštni rod hoče in zahteva znamenj in čudežev«. In apostol Pavel je zapisal Korinčanom besedo, da jeziki (dar jezikov) niso v znamenje vernikom, ampak nevernikom. To se pravi po naše, da izreden dar jezikov, ki so ga prejeli apostoli, ni imel namena v dobrem utrjevati vernike, ampak da je bil ta dar dan zaradi nevernikov.«

»Lepo bi bilo pa le, če bi doživljali dobo vedno novih čudežev.«

»Hočete reči, da bi bilo lepo, če bi ljubi Bog v nebesih hotel ustrezati ljudski radovednosti in vsak dan dajati nove predstave čudežev.«

Dekanijski shod so imele kongregacije metliške dekanije 9. junija na prijaznem hribčku na Radovici pri Materi Mariji. Skupne pobožnosti so se udeležile tudi oddaljene Mar. družbe z zastavami. Take večje prireditve močno poživijo in okrepe Marijanskega duha in bude zdravo tekmovanje v hrepenanju po dosegi glavnega cilja našega, ki je: proslava Marijina in lastno posvečenje v varstvu Marijinem. — Dne 14. junija smo pokopali že četrto članico v tem letu: Marijo Matjašič. Ko je vsa bolna šla iskat zdravja, jo je nenadoma zalotila smrt. Upamo, da ji je stala ob strani nebeška Matí Marija, saj je bila rajna dober njen otrok.

Na Betnavi pod Pohorjem je bila konec junija velika dekliška prireditev pod geslom »Dekliški dnevi«. Marijanska pobožnost prvega dne se ni mogla razviti v določenem obsegu, ker je deževalo. Krasno jutro naslednje nedelje je pa privabilo številne skupine deklet iz vseh smeri na Betnavo. Pristrčno so

»In narodi bi se z lahkoto oklepali Boga in njegove Cerkve!«

»Ali pa ne!«

»Zakaj neki ne?«

»Poslušajmo samo Jezusovo željo: Učite se od mene. Česa naj bi se učili? Jezus ne želi, da bi se učili od njega svetove ustvarjati, ali bolnike ozdravljati, ali gospodariti nad vremenom, ampak naj bi se učili od njega krotkosti in ponižnosti. Odhajajoč s sveta naroča učencem, naj uče vse narode spolnjevati vse, kar koli jim je on sam zapovedal. Če hočeš v življenje iti, spolnjuj zapovedi, je govoril mladeniču, ki je hotel od njega dobiti in najti ključ od vrat, ki odpirajo vhod v večno življenje.«

»Zakaj pa pravite, da sv. Cerkev od novih svetnikov zahteva, naj se na njihovo priprošnjo zgodita vsaj dva čudeža? Drugače jih ne more sprejeti v vrsto svetnikov.«

»Resnica je, da Cerkev zahteva, naj se na priprošnjo svetnikov gode izredna znamenja v dokaz svetosti njihovega življenja, a nikdar v dokaz resničnosti sv. vere in Kristusove besede. Dekleta, zapomnite si, kar vam bom sedajle povedal: Največji čudež, ki ga boste doprinesle za KA, bo ta, da boste točno po navodilih sv. vere usmerile in uravnale svoje življenje in delovanje. Bog, božje zapovedi, cerkvene zapovedi in življenje po njih: to bo največji čudež, ki ga bomo doprinesli na polju KA.«

Kdaj bomo smeli zapeti za ta čudež zahvalno pesem?

J. Langerholz.

pozdravile lavantinskega škofa dr. I. Tomaziča, ki je opravil presveto daritev in imel prelep nagovor. Krasno petje je poveličevalo slavnost. Dopoldansko zborovanje je bilo prepletano s časom primernimi razpravami. Govorili so: kanonik dr. Mirt, ki je dokazoval, da je »mir sad pravičnosti in ljubezni«. Gdč. K. Pipan je obravnavala snov: »Dekle v delu za pravični mir«. Iv. Žličar je navduševal navzoče za »Zvestobo Bogu in domovini«.

Prva točka popoldanskega sporeda je bila namenjena razvedrilu, za kar so poskrbeli Dekliški krožki. Sklepna akademija se je skončala s posvetitvijo Mariji.

Križanska moška in mladeniška Marijina družba v Ljubljani, ki je bila ustanovljena leta 1902, priredi vsako leto celodnevno romanje na razne kraje ljubljanske škofije. Lepa vrsta takih božjepotnih izletov je že zapisanih v kongregacijski kroniki. V pretežni večini je družba obiskovala župnije naše lepe Gorenjske, a tudi sončne Dolenjske nismo zanemar-

jali. Med najlepše in najbolj uspele izlete naših kongreganistov pa moramo uvrstiti letošnji obisk lepe predaške župnije nad Kranjem dne 9. junija. Nad 50 udeležencev se je ta dan napolnilo s kranjske postaje po lepi senčnati pešpoti proti Predosljam, kjer so jih že čakali člani kolesarji. Pri lični Marijini kapelici sredi vasi so nas z zastavo pričakovali domači fantje-kongreganisti s čč. duhovščino na čelu. Po kongregacijskem pozdravu »Z ljubljenim Sinom nas blagoslovi — Devica Marija« smo med petjem litanij korakali v župnijsko cerkev. Cerkevno opravilo: govor, sv. maša je za nas opravil voditelj naše Mar. družbe p. Jožef Šavora. Med sv. mašo je bilo skupno sv. obhajilo. Prepeval je družbeni pevski zbor. Po opoldanskem okrepcilu smo se ob dveh udeležili skupne pobožnosti: govor g. p. voditelja, kratka adoracija in pete litanije. Cerkev je bila docela polna domačih vernikov in družbenikov. Vsi so z mogočnim ljudskim petjem poveličevali ganljivo slovesnost. Pod vodstvom ljubeznivega domačega župnika: svetnika Ign. Zupanca smo si popoldne ogledali znamenitosti podružnic na Suhi in v Britofu, nato pa obiskali tovarniško podjetje g. Joška Zabreta v Britofu. Prijazni g. lastnik nam je razkazal vse oddelke obširnega podjetja. Izredno zadovoljni smo se vrnil v belo Ljubljano.

Tržišče na Dolenjskem. 9. majnika je nenadoma umrla naša dobra Lojzka Orešek iz Spodnjih Vodal. Peljala se je z jutrnjim vlakom v Ljubljano na operacijo, a je bilo že prepozno. Črv, ki je že dolgo glodal na skrivnem na njenem življenju, ji je kar naenkrat

pregrizel nit življenja. Bila je ena izmed redkih, ki so bile v družbi od njenega početka leta 1907. Bila je zgled tihe, res dobre Marijine hčere. Tovarišice so jo izvolile večkrat za prednico družbe. Vsled bolezní pa je morala to odgovorno mesto prepustiti drugim, sama pa je še vedno ostala modra svetovalka v odboru. Poznala je le pot v cerkev, v družbo in dom. Podpirala je vse dobre ustanove in bila naročena na dobro časopisje. Prav tako vneta je bila tudi kot članica III. reda in drugih cerkvenih družb. Po poklicu je bila šivilja. Kot taka je napravila mnogo šivankinih vbodljajev v prid cerkve, pa tudi v podporo revežev za »Bog plačaj!«. Če morda še tega ni bilo, naj ji pa Marija, saj jo je tako iskreno ljubila, izprosi plačilo za to njeno tiho dobrotelost.

Pokopali smo jo 11. maja na domačem pokopališču ob udeležbi skoraj vseh članic. V imenu družbe se je poslovil od nje naš voditelj župnik g. Karel Supin.

23. junija smo pa slovesno obhajali god našega drugega zavetnika sv. Alojzija s skupnim sv. obhajilom. Pri popoldanskem slovesnem shodu je bilo sprejetih 11 novih članic. Tudi smo ta dan skončali šestnedeljsko pobožnost na čast sv. Alojziju.

3. junija smo imeli sv. birmo. Zakrament sv. potrjenja je prejelo 310 otrok (145 dečkov in 165 deklic). Pri slovesnem sprejemu prevzišenega gospoda škofa je spregovorila v pozdrav tudi članica Antonija Orešek v imenu dekl. Mar. družbe, Ivana Pomovšek pa v imenu ženske Mar. družbe.

Kaj bi bilo, če bi...?

To vprašanje je menda res zastavila neka Američanka, kot poroča amer. slov. list »Ave Maria« 1939 (junij). — Poslušala je na materski dan v cerkvi opomine za stanovsko čistost, kakor tudi zahteve sv. Cerkve, da morajo zakonci spoštovati in varovati naravne in božje postave. »Rada bi vedela,« tako je nekoliko zaničljivo rekla svoji spremljevalki, »kako si mislijo duhovniki to reč. Kaj bi neki bilo, če bi bil ves svet katoliški in bi se vsi ljudje ravnali po naukih sv. Cerkve? Moj živi dan, potem bi pa res bilo toliko ljudi v par sto letih, da bi se spodrivali.«

Dobro odgovarja na ta pomislek urednik in spominja najprej na to, da je na svetu prostora najmanj za dva- ali trikrat toliko ljudi, kot jih sedaj živi. Če bi bili vsi ljudje katoliški in bi po naukih sv. Cerkve živeli, tako nadaljuje g. urednik, bi tudi ne bilo toliko brezsrčne samopašnosti. Vladala bi socialna pravičnost in tako bi bilo za vsakega dovolj zemskih dobrin. Ne bilo bi toliko popolnih siromakov ko sedaj, a tudi ne toliko brezmejnih bogatašev. — Res! Eni in drugi so nam odveč. Sramota so za človeški rod.

Zanimivo bi bilo primerjati glede tega malo, gorato Švico, ki je brez naravnih bogastev, pa na vsakem kvad. km svoje zemlje preživlja povprečno dobrih sto ljudi, — in pa ogromne severoameriške Združene države, ki imajo rudnin in petroleja in rodovitnih polj na pretek, a le 16 oseb povprečno na kvadratni kilometer. Bilo bi torej treba najmanj 4krat toliko ljudi, da bi bile Združene države toliko obljudene, ko naša Jugoslavija. Pa si ti Amerikanci delajo skrbi, češ kaj bo, če bodo ljudje živeli po naukih in predpisih sv. katoliške Cerkve. Ne, taka skrb ni ne modra ne utemeljena, temveč izhaja iz srca, ki Boga ne pozna in skrbi le za svoje leno udobje. Znanstveniki celo trdijo, da bi bilo samo v območju veletoka Amazone hrane in drugih dobrin dovolj za vse sedaj živeče človeštvo, t. j. za dobrih 2000 milijonov ljudi, a dandanes jih menda tam živi le slabih 20 milijonov.

Življenjskega prostora je torej dovolj na svetu, samo človek bi ga moral prav in po pameti razdeliti, ne pa z grehom delovati proti božji zapovedi, katero je Stvarnik takoj v začetku človeštvu razodel: Rastite in množite se in posedujte zemljo ter si jo podvrzite! Oni, ki je dal to povelje, je tudi poskrbel, da ga more človeški rod izvršiti, zato pa je tudi greh teh, ki s svojo neznatno pametjo skušajo popravljati božjo modrost, tako velik. — Bog pa je vse prav naredil...

Pa tudi mi v naši mali Sloveniji, ki gotovo ni siromašnejša ko Švica, nimamo razloga, da bi si s takim spraševanjem ubijali glave, ko nam še mnogo manjka, da v obljudenosti in kulturi dosežemo Švico. Res bo treba za to in ono še poskrbeti. Posebno zakonov in pa ustanov nam je treba, ki bodo kolikor mogoče popolno zagotovile novemu rodu — če je sposoben seveda — obstoj in razvoj. Zakoni in vzgojo bo treba urediti upravo in porabo posesti in zaslužka ter preprečiti po možnosti vsako zlorabo. Gotovo, naloga je ogromna in težkoče so silne! Toda težkoče so prav zato tu, da jih premagamo, da se ob njih skazemo. Prav v tem se bo skazala naša zmožnost in sposobnost. — Nepotrebno zaskrbljenost in strah, kaj bo, če bodo Slovenci živeli po božjih in cerkvenih postavah, pa mirno prepustimo onim, ki so presiti in prestari in prebogati. Saj je splošno znano, da se taki še najbolj bojijo, da bi morali umreti za — lakoto! — Ne, v tem nam ni treba Američanov posnemati!

V drugi točki svojega odgovora pa urednik lista »Ave Maria« prodre še globlje in se dotakne neke povsem cerkvene in verske

Vročje je, vročje...

(Slička iz št. Jerneja na Dolenjskem.)

ustanove, v kateri se kaže božja modrost in previdnost in dobrota bolj ko kje. G. urednik nekako takole piše: »Če bi bili vsi ljudje katoliški in bi se vsi ravnali po naukih svete Cerkve, bi uvaževali tudi nauke (nasmete) glede sv. devištva.«

Dá, sveto devištvo! Koliko blagoslova je že doneslo trpečemu človeštvu na tem svetu, koliko tihe sreče neštetim dušam. Veliki sv. Pavel je to vedel iz lastne skušnje, zato je tudi vabil in spodbujal kristjane, da mu sledé. Komu niso znane prekrasne besede v 7. pogl. I. lista Korinčanom: »Dobro je za človeka, da se ženske ne dotika; zaradi nečistosti pa imej vsak svojo ženo in vsaka imej svojega moža. Mož naj stori ženi dolžnost, enako pa tudi žena možu... Ne odtegujta se drug drugemu, razen morda kdaj v soglasju za nekaj časa, da se posvetita molitvi; nato se pa povrnita zopet skupaj, da bi vaju ne skušal satan zaradi vajine nezdržnosti. To pa je dovoljenje, pravim, ne povelje. Želim pa, da bi bili vsi kakor jaz (t. j. samski); toda vsak ima svoj dar od Boga, eden tako, drugi tako. — Neporočenim in vdovam pa pravim: Dobro je zanje, če ostanejo kakor jaz. Če pa niso zdržni, naj se poročé; bolje je namreč v zakon stopiti kakor goreti. — Zakonskim pa naročam, ne jaz, temveč Go-

spod, da naj se žena od moža ne loči; četudi pa se loči, naj ostane neomožena, ali naj se z možem spravi; tudi mož naj žene ne odpušča.

Zastran devic nimam povelja Gospodovega, dajem pa svet, ker sem od Gospoda prejel milost, da sem verodostojen. Mislim torej, da je to dobro zaradi sedanje stiske, da je torej dobro človeku tako biti. Če si vezan z ženo, ne išči ločitve; če si žene prost, ne išči žene. A tudi če se oženiš, ne grešiš; in če se devica omoži, ne greši. Toda nadloge mesa bodo taki imeli, jaz bi vam pa rad prizanesel... Želim pa, da bi bili brez skrbi. Kdor ni oženjen, skrbi za to, kar je Gospodovega, kako bi ugajal Gospodu; kdor pa je oženjen, skrbi za to, kar je svetnega, kako bi ugajal ženi, in je razdeljen. Ženska, ki ni omožena, in devica skrbi za to, kar je Gospodovega, da bi bila sveta po telesu in po duhu. Katera pa je omožena, skrbi za to, kar je svetnega, kako bi ugajala možu. To pa govorim k vašemu pridu, ne zato, da bi vam vrgel zanko, temveč da bi bilo za vas lepo in bi pri Gospodu bili trajno in brez raztresenosti.«

Dá, sveto devištvo, popolna zdržnost za Boga in zaradi Boga, to bi bila tudi danes ona čudovita stvar, ki bi mogla prinesiti neštetim tisočem mirne in tihe, a tudi globoke sreče; mogla bi prinesiti med drugim svetu tudi pravo in trajno, Bogu ljubo ravnovesje med rojstvi in smrtjo, med pridobitvijo in potrošnjo, med uboštvom in bogastvom. — A to je le manjši, drugotni sad tega daru božjega.

Svetal zgled slovenski inteligenci je bil † Matija Malešič, glavar v Škofji Loki in slovenski pisatelj. Prijatelj mu je v posmrtnici dal takole spričevalo: »Takih mož, takih uradnikov, takih resničnih inteligentov, vernih, preprostih, ljudskih — potrebujemo«. Umrl je nepričakovano. Nenadoma je prišla ponj bela žena, toda bil je pripravljen, saj je bil še nedeljo poprej na Brezjah, kjer je pobožno, kakor tudi sicer pogostokrat, prejel sv. zakramente. Z družino je opravljal molitev rožnega venca kakor v vseh res krščanskih hišah.

Tako vzorno je živel, ko je bil še mlad uradnik, in se ni brigal za to, če je od kakšnega napol inteligenta ali pa od človeka, ki je od izobraženosti daleč proč — moral slišati kdaj kako zbadljivo besedo. V prvih letih službe se je neki uradni sluga — (je že mislil, da je »napreden« in »inteligenten«) — proti njemu po svoje izrazil, kot da je to nekaj manj

Da bi mogel človek o sv. devištvu zapisati vse lepo in veliko in vzvišeno, bi bilo treba debelih knjig. Kar je pa zapisano, je zapisano za velike in ponosne in bogopolne duše, da iščejo svojo srečo tam, kjer jo je našel sv. Pavel: v svetem devištvu zaradi Boga. — Napisane so pa te besede tudi zato, ker moramo ta veliki in vzvišeni in osrečujoči dar božji tem bolj hvaliti in povelečevati, čim manj ga naš rod uvažuje, čim bolj ga zaničuje in smeši — sebi v nesrečo.

»Kaj bi bilo, če bi...« **Nepotrebno vprašanje!** Krščanstvo ga je, kot smo videli, že zdavnaj rešilo. Svetu seveda ta recept ne ugaja. Zdravilo je pretrpko in preveč resno. Iskal je drugih pomočkov. In danes? Ali ni vprašanje: »Kaj bi bilo, če bi...« že zastarelo? Danes nas vse bolj muči ono drugo vprašanje: Kaj bo, če bo človeštvo še nadalje zavračalo nauke sv. Cerkve? Dandanes namreč že natančno vemo, kako je z narodom, ki se že več ko sto let ni ravnal po naukih sv. Cerkve. Njegova usoda stoji ko mogočno svarilno znamenje prav v teh dneh pred našimi očmi, in mi s strahom in grozo motrimo usodo tega nekdanj najmočnejšega evropskega naroda, naroda, ki se je v samopašnosti svojih članov vdal uživanju in lenobi in zasmehovanju božjih in cerkvenih postav ter je bil tako »pameten«, da se je znal varovati otrok. — Danes pa voditelji tega naroda z vsemi silami delajo na to, da ga naučijo, ravnati se zopet po naukih sv. Cerkve — tudi v družinskih zadevah. In v tem jih smemo in moramo posnemati.

P. Mih. Mlekuž, benediktinec.

vrednega, ker je tako cerkven! Sluga — seveda, je vzvišen nad take stvari. Uboga domišljavost neznatnega sodnega služabnika!

Blagi pokojnik je bil daleč od vsake nadutosti. Ves preprost in domač ni gledal ljudstva z viška, marveč je živel z ljudstvom in za ljudstvo — dasi res močno izobražen.

Bog mu je najboljši plačnik!

Priznanje, ki ima v sebi ostro pridigo. Bivši zmagovalec izpred Verduna, maršal Petain, je imel sedaj, ko je bil prisiljen podpisati premirje z Nemčijo, dovolj poguma, da je francoskemu, sedaj tako ponižanemu narodu, odkrito povedal, kaj ga je privedlo do tako strašne narodne nesreče. Med vzroki je postavil na prvo mesto očitek: »Imeli smo premalo otrok!« So še drugi vzroki: premalo orožja, ki nemškemu tudi po udarnosti ni bilo kos; premalo zaveznikov i. dr. A prvi vzrok je: premalo otrok! — Krivdo za strahotni poraz naj torej iščejo

Francozi v prvi vrsti pri sebi. To je glasno in jasno povedal mož vernega in krščanskega življenja, 85 letni maršal Petain. S tem je obenem opozoril na skrivnostno misel Sv. pisma, ki pravi, da se grehi očetov maščujejo še v poznih rodovih nad otroki.

»Mislila sem, da ga bom spreobrnila...«
8. jun. 1940 srečam na ulici mlado, živahno gospo Š..., ki je bila svoj čas moja učenka. Pozdravi me in se spusti v pogovor. Najprej se pohvali, da ima trimesečnega fantiča, ki da je zdrav in čvrst. Pristavi pa, da njenega moža moti in trapi neka druga starejša ženska-uradnica ne z lepoto, ki je nima, pač pa s priliznim vedenjem. Na očitek je odgovoril: »Saj veš, kje se išče pravica; pa toži na ločitev!« Mlada gospa Š. je priznala, da je njen mož brezverec, komunistično vzgojen in stiskač, da je težko od njega kaj dobiti. Celo njegova lastna mati prizna sedaj, žal prepozno, da ga ni prav vzgajala in prosi sinah, naj otroka — najbrž bo edinec — prav vzgaja.

Nato sem pripomnil: Kolikrat sem govoril v šoli, naj dekleta, ki mislijo na zakon, predvsem gledajo na to, če je snubec v e r e n in če res tudi krščansko živi; kajti to je naj-

gotovejše jamstvo za srečen zakon. — Odgovorila je: »Ko se mi je pa tako sladkal in prikupoval, sem se pa odločila zanj misleč, da ga bom že spreobrnila in pridobila za pošteno življenje.« — Potolažil sem jo s tem, da sem obljubil moliti za njegovo spreobrnenje.

Blagoslov številnih družin. Jugoslovanska uršulinska provinca ima sedaj 247 članic, ki jih je Bog izbral skoro samo iz družin s številnimi otroki, kakor kaže sledeča statistika:

Iz družin z 1 otrokom je 1 redovnica; iz družin z 2 otrokoma je 6 redovnic; iz družin s 3 otroki je 13 redovnic; iz družin s 4 otroki je 25 redovnic; iz družin s 5 otroki je 25 redovnic; iz družin s 6 otroki je 17 redovnic; iz družin s 7 otroki je 29 redovnic; iz družin z 8 otroki je 24 redovnic; iz družin z 9 otroki je 21 redovnic; iz družin z 10 otroki je 19 redovnic; iz družin z 11 otroki je 23 redovnic; iz družin z 12 otroki je 18 redovnic; iz družin s 13 otroki je 8 redovnic; iz družin s 14 otroki je 10 redovnic; iz družin s 15 otroki so 4 redovnice; iz družin s 16 otroki sta 2 redovnici; iz družin s 17 otroki sta 2 redovnici.

Tako blagoslavlja Bog z milostjo redovniškega poklica družine, ki po božji volji spoštujejo svetost zakona.

L I S T E K

Carstvo brezbožnikov

Spisal P. Croidys. Prevedel Fr. G. (Dalje.)

Fedor je šel poleg Nataše, ne da bi spregovoril. Želja po uporu in po pravici ga je obletavala.

Kmetje ukrajinske ravnine so se tajno sporazumeli, da se osvobodijo rdečega zatiranja. Fedor je pripadal zarotnikom; bil je namenjen za glavarja v Balti. Dogovorili so se že pred več meseci, da, ko se upre ena vas, vse druge udarijo takoj za njo. Vse je bilo v tem, da ena vas začne. Znak za upor naj bi bil požig žitnega pridelka, ki je bil boljševi kom tako pri srcu. Če so se hoteli lotiti to leto, je bilo treba hiteti, ker se je mlačev imela pričeti in so velike kopice druga za drugo imele izginiti s planjave ter odnesti upornikom njihovo najboljšo orožje, požar.

Še ta večer pošlje nekaj zanesljivih mož v tri bližnje vasi naznanjat, da bodo naslednji dan baltske kopice v plamenih. Oni naj potem zažgo svoje in izkopljejo puške, skrite po Denjkinovem porazu, kakor bodo naredili Baltčani.

Tako je umor Krilova in Olgopora v njem nenadoma izkristaliziral najresnejšo odločitev, ki jo je moral narediti doslej v svojem živ-

ljenju. Smrt Krilova ga je tem bolj zadela, ker je že dolgo ljubil Natašo. Dekletova bolečina je čisto naravno postala njegova. Vendar pa ni pozabil, kakšno ljubezen je nekdanj čutila Nataša do njegovega brata Nikolaja, zato se ji ni nikoli pokazal takega, kakršen je bil: strasten v njeni navzočnosti, zamišljen v njeni odsotnosti, pravi zaljubljenec.

Nataši je nežno govoril, srečen, da more koristiti tej slabotni in omajani duši:

»Nataša, nikar se ne prepuščaj žalosti! Moje prijateljstvo ti kaj malo pomeni, pa ti ga vendar podarim.«

»Dober si, Fedor. Da, zelo sama sem, zelo zapuščena in tako obupana.«

»Predobro razumem, da nosiš v sebi obup, Nataša! Toda Bog hoče, da se obračamo k življenju tako dolgo, dokler nam ga daje. Le zaupaj! Povedal sem ti, da bo smrt tvojega očeta znak upora, to sem sklenil v duši. O! Vem, kako nevarne reči se lotevam. Toda prišel je čas, ko moramo delati. Kaj misliš, ali je prav tako?«

»Da, prav je; toda kaj velja, če ja z tako mislim!«

»To je zame največje vrednosti. Potrebno mi je, da si pravim: Nataša, ki me nikoli ne pogleda, ki se nikoli zame ne zmeni, v tem, ko jo imam jaz vedno pred očmi in vedno nanjo pazim, Nataša je z menoj!«

»Fedor«, je rekla ganjeno, »kaj hočeš reči?«

»Da mi je veliko do tebe, Nataša, medtem ko tebi malo do mene!«

»Zakaj misliš, da mi je malo do tebe?«

»Vedno si daleč od mene, tvoja vljudnost je hladna, ne vem, kaj...«

»Fedor, trpim in potrebujem koga, ki bi trpel z menoj.«

»Spomni se, Nataša. Vrstnika sva bila, skupaj sva se igrala, in potem...«

»In potem je zapihala nevihta. Zrasla sem v viharju.«

»Nič več se nisi menila zame.«

»Res. Saj veš, kdo je tedaj zavzemal moje misli.«

»Predobro vem. Toda v trenutkih obupa si znova tukaj.«

Na strnišču sta se ustavila. Nekaj korakov od njiju se je pričlenjala ulica, ki je vodila do hiše Krilova.

»Fedor, Fedor, kako sem ti hvaležna za vse, kar delaš zame!«

»E, kaj takega!«

»Ali mi nisi ta trenutek edina moč, ki me drži?«

»Vedno bi ti bil rad ta moč! Toda kako ja ta »vedno« mojemu upanju daleč!«

»Ne bi rada videla, da bi bila jaz vzrok tistega upora! Če se ponesreči! Če bi te stal življenje!«

»Torej ti je le mar mojega življenja?«

»Toliko, da dam svoje zanj, če hočeš!«

»Nataša!«

»Tvoja žena bom, kadar boš hotel.«

»O, Nataša, ali je mogoče! Kar sem tako želel, ne da bi kdaj upal! Ti, moja žena!«

»Da!«

»Pusti, da prej preženem boljševike, pokličem nazaj duhovnike, in vzela se bova! Oh, Bog nam daj časa!«

Ob misli, da bi mogla smrt hitro in brezobzirno priti, ga je zgrabila nenadna groza.

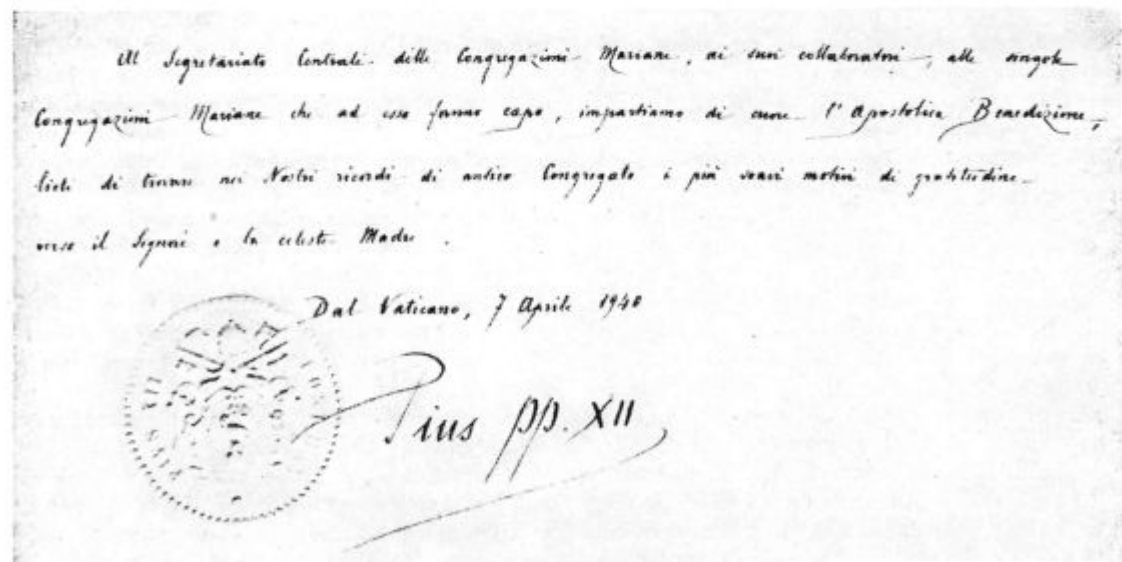
»Zaupajva v Boga!«

Bližala sta se Krilovlji hiši...

Nataša se ni več čutila kakor zgubljen otoček, ki bije vanj nevihta od vseh strani. Znova ji je raslo upanje v življenje, saj je imela nekoč postati Fedorjeva žena. Vedno mu je bila iskrena prijateljica. Ni se zavedala, da je to prijateljstvo po malem postalo ljubezen.

On jo je ljubil. Bila je veselje njegove duše, ki jo je ubijala cela kopica vsakdanjih rev hlapčevanju zapisanega življenja. Že davno bi spregovoril, če se ne bi bal, da se prikaže v dekletovi domišljiji daljna, pa morda še vedno

Blagoslov sv. očeta Pija XI. Marijinim družbam.

Blagoslov sv. očeta Pija XII. Osrednjemu tajništvu Marijinih družb. vsemu sotrudištvu, posameznim Marijinim družbam, ki so včlanjene, podeljujemo od srca apostolski blagoslov, ko se z radostjo spominjamo svojih nekdanjih kongregacijskih let in zaradi tega tembolj čutimo prijetno dolžnost hvaležnosti do Gospoda in do nebeške Matere.

Dano v Vatikanu, 7. aprila 1940.

Pij XII.

zapeljiva podoba, obraz njegovega brata Nikolaja.

* * *

Ko je videla Elza Krilovna vstopiti Natašo in Fedorja, jima je planila nasproti s stegnenima rokama, s tesnobo v pogledu.

»Kje je Ivan? Zakaj ga ni z vama?«

Hitra, dražljiva vprašanja so si sledila; toda mlada nista odgovorila.

Iz sosednje sobe je zadonel Petrov glas:

»Kje je ata?«

Še ni bilo odgovora. V molku se je zaslísal kratak suh kašel, ki se je moral človeku smiliti.

»Nataša je šla v vas očeta iskat,« je rekel Fedor.

»Da, vem, je dejala mrzlično Elza.«

»Stopila je do reke.«

»Moj Bog, kaj je z Ivanom?«

»Ni ga našla.«

»Morala bi iti k Šubinu!«

»Saj je tudi šla.«

»Potem?«

»Potem, Elza Krilovna, velika nesreča se je zgodila.

»Moj Bog!« je zavpila uboga žena; vse mišice v obrazu so se ji od strahu skrčile.

V sosednji sobi je neki glas zaklical:

»Mama! Mama!«

»Šubin je ubil očeta,« je rekla Nataša.

Elza Krilovna se je opotekla, toda preden se je zrušila na tla, jo je Fedor prijel z rokami. V sosednji sobi je vpil poblaznel glas, glas človeka, ki se potaplja: »Nataša! Nataša!«

Dekle je steklo k bratu.

»Umr! bom, Nataša! Umr! bom!« je govoril fant in stiskal koščene roke k prsim brez mesa. »Umr! bom, ko je ata mrtev!«

Nataša ga je potegnila k sebi. Dekle je imelo celo pogum, da je našlo v srcu še besed tolažbe. Nekoliko rdečkaste slin je prišlo na bolnikove ustnice. Zdelo se je, da se bo življenje, sito boja s smrtjo, umaknilo iz tega telesa, ki je bilo tako lahko, da bi človek dejal, da je bilo samo še iz prosojne snovi kakor meglene prikazni, ki plavajo po nočnem zraku.

Toda mati je slišala sinov klic. Zbrala je moči in s Fedorjevo pomočjo je prišla v sobo. Sedaj je molila, sklonjena nad ležiščem, kjer je tiho ječal mladenič, kakor da nima več

moči izražati bolečine z vzdihovanjem in s krikom.

Fedor je opazoval boleči in obupni prizor. Sedaj mu je pogled tičal na bledih potezah Petrovih, sedaj na svetlih laseh Natašinih, ki je klečala poleg postelje; od ljubljenega obraza je videl čisti obris lične črte. Gluha jeza je vstajala v njem. Želja po maščevanju se mu je utrjevala v vesti kakor dolžnost; kajti poznal je zdravega in čilega tega Petra, ki je sedaj ležal na postelji kot žrtev pomanjkanja, ki mu ga je naložilo rdeče suženjstvo!

Krilov, Olgopor, Peter, mrtvi ali umirajoči, in koliko drugih še pred njimi v vasil Tege pogubnega paševanja mora biti konec!

Fedorjeve oči so bleščale v bledem obličju in kazale njegov sklep.

Bil je po naravi bojevit in je imel vse odlike, ki jih dajeta moč in odločnost. Ker ga je procesija vseh teh strahot od blizu stiskala, se ji je želel iztrgati in s seboj iztrgati druge. Res si ni prikrival nevarnosti, ki jih je prinašalo početje, toda gledal jih je hladno in mirno. Z dvignjenim čelom, s stisnjenimi usti, s silo, ki mu je bila v celem obrazu globoko začrtana, se je pripravljaj na korak usodi nasproti.

Nataša se je dvignila. Vse na Fedorju jo je prijemalo.

S svojim grabečim in hoteno tihim glasom si je prizadeval tolažiti te tri mučenike. Bog ne daj, da bi se vdali obupu. On bo tukaj. V skrivališčih na kmetiji je bilo moke, masti, posušenega sočivja, jajc. Obljubljal je, da jim pride vsak večer pomoči in jim prinese kaj zaloge. Že nocoj začne.

Elza Krilovna ga je poslušala s povešenimi očmi in s sklenjenimi rokami.

Nataša je občudovala ponosno Fedorjevo obličje. Iz fantovih zenic se je izločalo nekaj magnetičnega. Govoril je tako veljavno, kakor nikoli, kar ga je poznala. Bolj mu je namreč prijalo odločevati in delati kakor pa hoditi po krivuljah in tihih goščavah duš.

Prijel je Elzo za roko, jo močno stisnil. Po bratsko je pobožal upadlo lice Petrovo, nato je povabil Natašo na hišni prag in ji tam tiho rekel:

»Zdaj se bo odločilo — Nataša!«

Znova se je stresla. Njeno srce je zaupalo v njega, ki je imel postati njen mož.

(Nadaljevanje prihodnjič.)

Kadar nastanejo v družini, v družbi, med posomezniki nesporazumljenja, razprtije, nesoglasja, prepiri, nikar ne sprašujmo vesti drugim, ampak sebi. Našel se bo brž pravi vzrok, in mir bo vpovstavljen.

Med »naprednimi« je dosti takihle: »Ni treba nič študirati, samo visoko nos nositi in prezirati, kar je božjega in cerkvenega in ljudskega, pa si »napreden' in »inteligenten'. Zelo poceni!« — »Slovenec« dne 29. junija 1940.

Iz življenja Cerkve

Godovni dan svetega očeta Pija XII. (poprej Evgen Pacelli) je bil 2. junija. Kardinalski zbor je izrekel vrhovnemu poglavarju sv. Cerkve svoje častitke. V odgovoru je sveti oče omenjal hudo stisko in sedanjo razdvojenost med narodi ter pripomnil: »Posvetili smo vsako misel in vse svoje moči dobrobiti vseh narodov; prizadevali smo se, kako bi odvrnili krmarje narodov, da bi ne posegali po sili, in kako bi jih pridobili za misel mirne, pravične in častne ureditve medsebojnih vprašanj v skladu z zavestjo odgovornosti pred Bogom in pred ljudmi. Zdaj ko so okrutnosti dosegle vrhunec, kliče sveti oče neskončno usmiljenje božje na bedne sinove narodov, ki so vrženi v morje nesreče in žalosti...«

Uničenje kulture. Znamenita knjižnica na katoliškem vseučilišču v Lovanju je zopet postala žrtev vojskine strahote, kakor pred 25 leti. Po zadnji svetovni vojski se je ves katoliški svet zavzel za obnovo te knjižnice. L. 1928 je imela okrog 600.000 knjig, zadnji čas pa že skoraj 1 milijon. Zdaj jo je uničil požar, ko so padale na mesto bombe. Pač nenadomestljiva zguba za katoliško znanost.

Najstarejša Marijina slika. V rimskih katakombah (sv. Priscile) so odkrili sliko na presno iz 2. stoletja, ki predočuje blaženo Devico Marijo. Poznavalci menijo, da je to najstarejša slika Marijina, kolikor jih doslej poznajo.

Krščansko poslanstvo Slovaške. Slovaški naučni minister je nedavno imel govor o novi postavi glede deželne univerze v Bratislavi. Poudaril je zlasti tole: »Mi Slovaki hočemo dati naši visoki šoli ono mesto, ki ji gre; mi hočemo vpostaviti pravo poslanstvo znanosti, t. j. uresničiti hočemo vzgojo razumnih, krščanskih, značajnih in pravičnih mož, ki niso le dika našega naroda, ampak tudi čast človeške družbe. Mi smo krščanski narod, pa hočemo tudi, da imamo krščansko državo. Zato nam je pa potrebna univerza, ki jo prežema krščanski duh.«

Čiščenje šolskih knjig. Vrhovno šolsko nadzorstvo v češkem protektoratu je sklenilo, da se morajo odtegniti iz šolske uporabe vse knjige, ki so kakor koli protiversko usmerjene.

Spokorna romanja, ki naj se po načrtu razvrste, priporočajo svojim vernikom v posebni okrožnici nadškofje in škofje v Italiji: »Nikar ne pričakujte,« — pravijo škofje —

»da bo Bog naklonil svetu zaželeni mir, ako se svet ne povrne na pot pravičnosti in na pot božje postave, in če se ne odvrne od greha, ki je korenina vsega hudega. Temu svetemu cilju naj veljajo vsa romanja in vse podobne verske prireditve. S tem opozorilom združujemo tudi opomin, da bi se vsi oprijeli resnega življenja, opustili pa zabave, ki se ne zlagajo s pomenom sedanje ure...«

Kadar pride nesreča, kaj radi naštevamo vzroke in oponašamo grehe, ki jih ima nesrečnež na vesti. Tako se godi danes s Francijo. Značilno je, kakšno sodbo je izrekel pri neki priložnosti o francoski javnosti msgr. Feltin, škof v Bordeaux-u. Pripomnil je pa v svoje opravičilo, da njegova izjava nima značaja kake politične borbe, marveč, da hoče le opozoriti na eno izmed glavnih rak-ran, ki so razjedale ubogo Francijo. Takole se je izjavil omenjeni škof:

»Francozi smo eden izmed redkih narodov, ki kažemo, kakor da ne maramo Boga nič poznati. V javnih službenih govorih (v državni zbornici ali v radio-oddajnih postajah) se božje ime dosledno zamolčuje. Obenem vzdržujemo javno šolo, ki je oropana vsake krščanske misli; mi vzgajamo mladino, ki Kristusa ne pozna. Prav tako poučujemo moralo (nравstvenost), ki nima podlage...«

To so dejstva, pravi Feltin, ki je o njih treba pošteno vest spraševati.

Poznavalec francoskih razmer, dr. —ec, je to-le pripomnil: »Skrajna sila je naučila moliti tudi parlamentarce (izvoljene poslance) — morda prepozno. Ko bi odločilni zastopniki pred leti znali ceniti vrednost krščanstva, bi Francija gotovo ne prišla tako daleč, ker bi ne bila izročila krmila države meščanskemu levicarstvu, ki je državo razkrajalo in slabilo.«

Postopoma na slabše. Angleški katoliški list »Awsletter« 11. maja t. l. ima podatke iz onega dela Poljske, ki je pod sovjetsko Rusijo: Več cerkvá, ki so jih bili sovjeti zaprli, je zopet odprtih, ker je to zahtevalo prebivalstvo. Toda za to, da se sme v njih opravljati služba božja, morajo plačevati verniki občutne davke. Tako n. pr. je morala uprava cerkve sv. Magdalene v Lvovu plačati 12.000 rubljev na mesec. Drugim manjšim župnijskim cerkvam so naložili po 1000 rubljev mesečno.

Električno razsvetljava morajo cerkve plačevati 11 krat dražje kot zasebniki. Kdor

ne pošilja otrok v državno brezversko šolo, ampak jih da poučevati doma ali v zasebnih šolah, mora plačati vsak mesec 100 rubljev šolske pristojbine.

Kljub temu so cerkve tako polne, kakor nikdar pod prejšnjim režimom.

Drugod pa beremo, da je duhovnikom v vzhodni Poljski prepovedano krščeovati in blagoslavljati zakonsko zvezo. Vse matične knjige so jim odvzeli državni uradniki. Mnogo duhovnikov je zaprtih; zapirajo pa tudi klučarje in člane Katoliške akcije in jih pošiljajo v notranjost Rusije.

Roko v roki hodita po novem Španskem vrhovno vodstvo Katoliške akcije in državna oblast. General Franco je nedavno sprejel zastopnike KA in jim izrazil priznanje za delo v prid Cerkvi in državi. Omenjal je, kako se je morala KA v prejšnjem času boriti proti marksizmu in proti materialističnim zmotam. V novi Španiji je drugače, kajti duh katolištva, ki prešinja Katol. akcijo, daje tudi smernice španski državi v vseh njenih težnjah. Veliki državnik Franco je zagotovil zastopstvu KA, da se sme v polni meri zanašati na zaupanje in pomoč nove države.

Usodno nazadovanje. Podatki, ki kažejo, koliko dijakov se je v Nemčiji lani po dovršeni srednji šoli odločilo za bogoslovje, niso razveseljivi, saj znaša število bogoslovcev omenjenega leta samo 760, t. j. 2% vseh dijakov, ki so bili vpisani na visoke šole.

Kongregacija »Služabnic Ljubezni« je imela svoj veliki praznik, ko je bila nje ustanoviteljica Marija Crocifissa di Rosa — dne 26. maja 1940 prišteta med blažene. Bazilika sv. Petra je bila polna vernikov zlasti iz severne Italije, kjer se je nova blažena rodila.

Lepo število konvertitov v Združenih državah Sev. Amerike. V katoliško Cerkev je l. 1939 prestopilo 73.677 spreobrnjenecov, 7734 več kot l. 1938. Katoliška Cerkev v U. S. A. ima sedaj 21 milijonov in 403 tisoče vernikov.

Jubilejno sveto leto za hrvatsko ozemlje se je pričelo na praznik apostolov-prvakov, 29. junija, v zagrebški cerkvi sv. Petra z govorom župnika msgr. dr. Lončariča in s slovesno sveto mašo. Navzoči so bili tudi zastopniki mesta in oblasti. — V dneh 6., 7. in 8. julija je pa bilo zaobljubljeno romanje zagrebškega prebivalstva k Mariji Bistriški. (Glej sliko na ovoju.) Romanje je bilo pod vodstvom metropolita dr. Al. Stepinca. V nedeljo, 7. jul., se je hrvatski narod posvetil bl. Devici Mariji, kar je bilo sklenjeno že lani ob rimskem romanju v Pompejih. 8. jul. po vrnitvi iz Mar. Bistrice so božjepotnike pričakovala razna društva pred cerkvijo sv. Petra. Od tu je šel sprevod pred cerkev sv. Marka, kjer je bila sklepna svečanost.

Po domovini

Dva važna dogodka se približujeta: V dneh od 5. do 9. avgusta t. l. bo sinoda (cerkveni zbor) za ljubljansko škofijo. Določeni zastopniki duhovnikov in redovnikov se bodo zbrali v prostorih zavoda sv. Stanislava v Št. Vidu, kjer bodo v soglasju s cerkvenim zakonikom pretresali in sklepali, kar je za uspešno pastirovanje z ozirom na časovne razmere koristno in potrebno. Predloge so duhovniki na skupnih dekanijskih posvetih že pretehtali in povedali svoje mnenje; sinoda jih bo končno urejene odobrila. Zadnja sinoda je bila pred 16 leti.

Za srečen izid bo v nedeljo, 4. avgusta, po vseh župnijskih cerkvah molitvena ura. Pa tudi posamezni verniki naj prosijo za blagoslov temu važnemu zboru.

Drugi pomenljivi dogodek je pa 10-letnica prevzv. g. nadpastirja, škofa dr. Gr. Rožmana. Z 31. julijem poteče 10 let, odkar je prijel za krmilo ljubljanske škofije. Kratka doba, a označena bo v zgodovini z odličnimi mejniki: Omenjamo samo dva veličastna, velika shoda: Evhariistični kongres in kongres Kristusa Kralja. — Cesar se nismo nadejali, se uresničuje, in sicer po odločni volji in neumornem delu prevzvišenega: Baragovo semenišče dobiva zunanje lice, se dovršuje in doziduje. V znak hvaležnosti za velika in vsa nešteta manjša dela, ki jih je prevzvišeni vršil in jih še vrši za blagor vernikov, bo po predlogu stolnega kapitlja v soboto, t. j. 3. avgusta, po vseh cerkvah slovesno zvonjenje. V nedeljo, 4. avgusta, bodo duhovniki v svojih govorih omenjali pomen te desetletnice in pozvali vernike k molitvi za svojega škofa. Po slovesni maši pa bo zahvalna pesem.

Katoliške organizacije bodo ta jubilej tudi zunaj cerkve primerno proslavile.

Ljubljanska škofija: Za profesorja veronauka v Ljubljani je imenovan Janez Oražem, kaplan pri Sv. Jakobu v Ljubljani. — V Mekinjah je opravil slovesno sv. mašo dne 9. julija domačin p. Janko Koncila iz družbe Jezusove. Študiral je na šk. gimnaziji v Št. Vidu, nato je bil sprejet k jezuitom. Bogoslovne nauke je skončal v Chieri-ju pri Turinu.

Lavantinska škofija. Sredi junija je umrl Martin Kozar, kaplan, Sv. Jurij ob j. ž. Za časa svetovne vojske je služboval tudi v Ameriki, nato pa po raznih župnijah lavant. škofije. R. i. p.!

Med letošnjimi novomašniki ljubljanske škofije sta tudi bogoslovca V. letnika: Franc Malovrh, r. v župniji Polhov Gradec, in

Bogomil Škerlavaj, r. v župniji Krško. Mašniško posvečenje bosta prejela 21. dec., v adventu.

8 novomašnikov v eni fari. V cerkveni zgodovini je to gotovo že prav redek primer, na Slovenskem pa gotovo povsem osamljen in edinstven. Župnija Beltinci v Prekmurju je tako srečna, da letos 8 njenih sinov novomašnikov stopi pred oltar Gospodov, in vsi so salezijanci. Dva sta bila posvečena v misijonih. G. Avg. Antolin v Tokiju (Japonska), g. Cigan Janez pa v Indiji, drugih šest pa jih bo imelo novo mašo v domači fari. Dne 28. julija kar trije khrati. — Iz Juž. Amerike (Čile) pa pričakujejo, kot devetega, še misijonarja g. Maroša Martina, ki je bil v adventu posvečen, pa pride domov na obnove nove maše. — Bog daj, da bi si vsi ti mladi delavci v vinogradu Gospodovem nabrali obilnih zaslug in v proslavo Njegovega imena vztrajali v sv. službi do konca.

Misijonski novomašnik. 9. junija je bil v Rimu posvečen za mašnika slovenski salezijanec Franc Seršen, ki je imel svojo novo mašo dne 23. junija v Vodicach, kjer je bil krščen. Doslej je že dalj časa pomagal po misijonih v Južni Ameriki, zlasti v Braziliji, in sicer v mestih Mato Grosso, San Paolo, Rio de Janeiro in dr. Po novi maši se zopet povrne na misijonsko torišče.

Za razvedrilo

Pajek (iz pridige nekega šegavega župnika, ki je vpletel v svoj cerkveni govor tole pravljico):

Velik pajek je premišljal, kam bi najvarneje obesil svojo mrežo iz pajčevine, da bi se tako brž ne raztrgala. Izbere si miren kotiček ob strešnem žlebu, kamor še drzni vrabec ni mogel priti. Ko je bila umetna, komaj vidna pletenina končana, nastane silen piš, ki tudi novi mreži ni prizanesel. Razcefrana je bila na vse strani. Po prvi nesreči se preseli vznevoljeni krvoločnik na bližnji okvir okna, ki ga niso nikdar odpirali. Toda že drugi dan privihra silno deževje s točo, ki je bila v steno in je namah odnesla tako spretno spleteno pajkovo tkanino. Še sam umetnik se je komaj rešil. »To ni nič,« si misli modri pajek, »grem raje v cerkveno zatišje.« »Spovednica,« tako modruje, »bo še najmirnejši in najvarnejši prostor za mojo obrt.« Rečeno — storjeno. Pa je že tako prišlo, da se je izjemoma zmotil. K spovedi pride razigranec, fantič, ki ga je bila sama živahnost in razigranost. Nehote zamahne z roko, in mreže ni bilo več. Le sreča za pajka, da ni bilo po njem.

Kaj storiti? Dolgo, dolgo premišljuje naš mojster pisani »križnik«, kam bi se pretegnil. Tam ob steni zapazi lepo okrašen obod, nad

njim pa streho. Pod to streho bi bil najbrž dobro zavarovan. Kako naj ve, da tja gor prihaja duhovni gospod, ko hoče oznanjati vernikom božjo besedo! Pajkova svilnata »muholovka« je bila po kratkem ugibanju v nekaj urah na svojem mestu. Pride nedelja. Na prižnico stopi domači župnik, postaven gospod, ki je pridigoval s srcem. Besedi je dal poudarek z živahnimi kretnjami svojih rok. Po mirnih uvodnih besedah se je razvnel in zamahnil z roko — in pajkovo ogrodje se je sesulo tako rekoč v nič. S strahom jo je popihal ubogi preganjanec proč v nemali zadregi, kam bi se obrnil, da bi ga še enkrat ne zadela enaka usoda.

(Župnik dostavi pomenljivo opombo: »Zdaj pa pride rešitev!«)

Pajek je plezal sem in tja, gor in dol; spustil se je na sproti spleteni vrvi v nižavo, pa se zopet povzpel kvišku. Na svojem križpotju se ustavi ob velikem oltarju. Tam v ozadju opazi prislonjen stebriček z malo odprtino od zgoraj. (Bil je nabiralnik ali pušica za cerkvene darove.) S trdnim zaupanjem, da se bo sedaj pajčevinska zgradba povsem posrečila in da bo donášala obilo sadov za požrešni želodček, se je mojster »križnik« vrgel na delo. Svojo pletenino je raztegnil tako, da je bilo ustje darilnika kar čez in čez zadelano. Tu je torej našel pajek mirno domovanje tedne in tedne.

»Če greste pogledat,« je nadaljeval župnik, »boste videli, da je res tako.«

Pravijo, da so po tej pridigi verniki one župnije precej pridno zahajali tja k ne več zanemarjenemu darilniku in da je imela cerkev dokaj več prostovoljnih prispevkov.

Razno

Jubilej Slomškove ustanove. Na praznik sv. Cirila in Metoda letos je minilo 80 let, odkar je bila od cerkvenih oblasti ustanovljena »Družba sv. Mohorja«. Pomen te kulturne ustanove za naš narod se ne da označiti s kratkimi besedami. Naši listi so v širših člankih opisovali in ocenjevali važno nalogo, ki jo je imela in jo še ima Mohorjeva družba. Geslu, da hoče vzgajati slovensko ljudstvo v smislu katoliških načel, da hoče skrbeti za njegovo umsko in srčno izobrazbo, gojiti in podpirati tudi zunanjo oliko in zgledno zadržanje — je Mohorjeva družba po najboljši volji in moči ustrezala z izdajanjem in razširjanjem dobrih verskih, leposlavnih in splošno-koristnih knjig.

V tem blagonosnem delovanju je vztrajala družba tudi v težavnejših časih, ko je bila Slovenija konec svetovne vojne razkosana, ko je padlo naenkrat število članov od 90.512

(l. 1918) na 42.567 l. 1921. — Selitev iz Celovca zaradi takratnih okoliščin v Prevalje je bil hud udarec. Nova selitev v Celje, kjer je dobila družba pred 12 leti nov, trajen dom, je znak novega porastka in napredka.

Če je res, kar je zapisal dr. J. Sket, da je število Mohorjevih knjig merilo verskega in slovenskega duha med nami, je in bode dolžnost vsake slovenske družine, da se prišteva nad naročnike Mohorjevih knjig in med člane te častitljive bratovske ustanove.

Nepričakovan porast. V zadnjem desetletju je prebivalstvo japonskega glavnega mesta Tokio sila naraslo. Danes ima to po večini pogansko mesto 5,755.000 duš. Pred 10 leti jih je bilo dobra 2 milijona. S porastom pa napreduje tudi katoliška Cerkev. Število cerkvá se je v tem času podvojilo. Prej 6, sedaj 12. Samo v zadnjem letu so bile ustanovljene 4 katoliške župnije v Tokiu.

Iz dežele Faraonov. Slovenski kaplan v Aleksandriji p. Jozafat Ambrožič je sporočil uredništvu »Bogoljuba«, da je iztrgala smrt iz srede misijonskih delavcev v Sv. deželi frančiškana Hijacinta Gorška. Rajni se je rodil v Šaleku na Štajerskem. Bil je daljni sorodnik škofa Slomška. V mladosti je služil pri mornarici, kot 40 letni fant je pa prosil za sprejem v frančiškanski red. Kot redovnik je vneto deloval vseh ostalih 40 let v tujini. Morda se bo kdo izmed jeruzalemskih romarjev še spomnil visokoraslega, sivega meniha, variha getsemanske votline: to je bil naše gore tist — Hijacint Gorše.

Ob Sionskem hribu v Jozafatski dolini čaka sedaj glasu angelske trombe.

Duhovne vaje v Domu Device Mogočne bodo: za dekleta od 12. do 16. avgusta za gospe in matere od 24. do 28. avgusta. Pričetek prvi dan ob šestih zvečer, sklep zadnji dan zjutraj. Oskrbnina 100 din. (Naslov: Dom Device Mogočne, Lichtenthurn, Ljubljana.)

K našim slikam. Na ovitku (str. 2) je slika nove blaženke Emilije de Rodat. V vrsti izvoljencev in izvoljenk božjih, ki so bili prišteti med blažene to pomlad, je tudi ustanoviteljica kongregacije, imenovane »Sestre sv. družine«, Emilija.

Po rodu je Francozinja. Zgodovina nje-nega življenja pove, da omenjena kongregacija združuje uboštvo klaris, klavzuro, (odmaknjenost od sveta) karmeličank, dejavno ljubezen sester sv. Vincencija in vzgojno apostolstvo uršulinskega reda.

Umetnost kitajskih otrok, str. 237. Takih sličic nam je poslala iz Pekinga naročnica »Bogoljuba«, usmiljenka s. Benjamina Kardinar, iz hvaležnosti, da ji je bila sreča pri žrebanju za »Bogoljubove« nagrade naklonjena. »Bogoljub,« — tako piše — »me

kot zvest in drag prijatelj spremlja že od otroških let. Se v tujino mi prinaša spodbudne članke in zanimiva poročila iz domovine.«

Odgovori

T. G.: **Moti in bega Vas nauk o poslednjih rečeh, zlasti o večni kazni v peklu, ki bo zadela nespokorne grešnike.**

Ta nauk ni strašilo za otroke, ni ne bajka ne praznoverje, kakor bi nekateri radi, ampak razodeta resnica božja.

Obliko posmrtnega življenja določa neskončna pravičnost božje sodbe, ki bo izrekla kazen za hudobna dejanja, ako niso bila poravnana s pravo pokoro, pa plačilo za dobra dela, ki so bila izvršena v stanu posvečujoče milosti. Kazen kakor tudi plačilo — oboje je pred nami, oboje je naprej napovedano, oboje je odvisno od svobodne volje človekove, od svobodne izvolitve. Kar si človek sam izbere, to bo imel.

Vsi vemo, da na zemlji ni popolne pravičnosti, ni zadostne izravnave: eni pridejo že na svet — rekel bi — prikrajšani v dobrinah, kakor bi bili obsojeni, da preživljajo vse stopnje bolezni, stiske, zatiranja in nasilja. — Drugi pa, se zdi, kot da so brez lastne zasluge oblagodarjeni z zdravjem, srečo, bogastvom, častjo. Dostikrat obiskujejo vprav pravične ljudi — kakor svetopisemškega Joba — nesreče prav vseh vrst; dostikrat uživajo pa prav hudobneži prednost, zmago, polnost blagostanja in časne sreče. Vse to bi bilo neznosno, če bi ne imeli upanja in pričakovanja na plačilo, povračilo in izenačenje v večnosti.

Resnica razodetega nauka božjega naglašá kar moči poudarno vso resnost nravnostne postave in vseh posledic; prikazuje pa Boga tudi kot Boga ljubezni in usmiljenja, ki je seveda neskončno. Verska resnica govori jasno o nebesih, o vicah, o peklu, ne razpisuje se pa (iz spoštovanja in občudovanja neizvedljivih skrivnosti božjih) o vprašanju: »Kako«. Sv. pismo navaja besede, ki jih bo Jezus kot božji sodnik govoril zavrženim: »Poberite se izpred mene, prekletí, v večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovim angelom.« (Mt 25, 41.)

O kraju sveta vera ne uči ničesar. Sv. Janez Krizostom opominja: »Ne vprašujmo, kje je, ampak kako mu ubežimo.«

Ali je neugasljivi ogenj le podoba za velikost bolečine, ali je tvarni ogenj, to ni stroga verska resnica, ker nekateri mislijo, da bi se mogle svetopisemske besede tolmačiti tudi v prenesenem pomenu. Sv. Cerkev tega nauka ni določila. Skoraj splošno pa bogoslovci mislijo, da je ogenj v peklu pravi ogenj, samo različen od zemeljskega; zakaj večni ogenj muči, toda ne uničuje, žge, toda ostane »skrajna tema«.

Večni pekél je verska resnica, ki je tu ne moremo popolnoma razumeti, kakor ne razumemo popolnoma, zakaj Bog na križu za nas umrje. Gotovo pa je, da se nihče ne pogubi, kdor se noče pogubiti, in da vsak pogubljenec priznava: Moja krivda, mea maxima culpa.

N. 2.: So ljudje, ki imajo vsako nesrečo, zlasti še vojsko — za kazen božjo. Kako je s to stvarjo?

Misel, da se v vojski izvršuje sodba božja, je globoko ukoreninjena v človeški duši. Toda mnenje, da je vsako trpljenje in vsaka stiska znamenje božje zamere, ne drži. V dokaz nam je beseda Jezusova. Pri sv. evangelistu Janezu (9, 2 nasl.) beremo o človeku, ki je bil slep od rojstva,

pa ga je Jezus ozdravil. »In vprašali so Jezusa njegovi učenci: 'Učenik, kdo je grešil, on ali njegovi starši, da se je slep rodil?' Jezus je odgovoril: 'Ni grešil ne on ne njegovi starši, ampak (zgodilo se je), da se razodenejo na njem božja dela.'«

Jezus je s tem potrdil, da je v načrtu božje previdnosti mnogo trpljenja, ki služi višjim ciljem. Z zgoraj navedenim Jezusovim odgovorom so dobili ukor vsi, ki tako radi in pri vsaki priložnosti uporabljajo besedo o božji kazni. Seveda ni Jezus nikoli zatrjeval, da bi Bog v nobenem primeru ne poslal šibe za kazen, ki jo z grehom zaslužimo. Nasprotno! Sv. pismo našteva mnogo primerov, ki pričajo, da je bil greh kaznovan s hudimi časnimi stiskami. Samo nekaj zgledov: Ko so Izraelci godrnjali zoper Boga in zoper Mozesa, so prišle nad ljudstvo strupene kače in jih je vsled pika mnogo umrlo. — Kadar je bilo izvoljeno ljudstvo nezvesto Bogu, je padlo za kaznen v roke sovražnikov. Rešitev je prišla, ko so se spokorili.

Nasprotno je pa Bog dopustil, da je bil n. pr. Jakobov najboljši in najljubši sin Jožef prodan v Egiptov, da se je prišel zaradi svoje zvestobe in nedolžnosti ob dobro ime in bil vržen v ječo. Pota božje previdnosti! Bog je Jožefa določil in izbral za velika dela. Do teh je prispel vprav po hudi poskušnji božji.

Kaj sledi iz tega razmišljanja, če imamo pred očmi strašne, krvave vojske? — Ni izključeno, da zbesni krvava vihra kot sodba jeze božje; lahko je pa vse kaj drugega. To vemo, da se nič ne zgodi brez pritrdila božje neskončne modrosti. Potov božje previdnosti pa ne more nihče razumeti. Bog, ki človeku noče vzeti svobodne volje, more pripustiti tudi greh, tudi vojsko, dasi je dostikrat krivična. Prav tako pa more Bog tudi nasledke greha in vsega hudega obrniti v dobro.

Judje so celo Kristusa križali. To je bilo strašno zločinstvo in grda nevhvaležnost. Ljubi Bog je pa vprav po tej smrti Jezusovi svetu prizanesel. Človeštvo je bilo odrešeno.

Zaupajmo vsekdar otroško in trdno v božjo previdnost, ki hoče vselej le dobro, in nikar ne tožimo o božjih naredbah. Božja pota so neizvedljiva!

Prosimo pojasnila, koliko odpustka dobí vernik za vzdihljaj »Moj Gospod in moj Bog«, kadar obenem pogleda sv. Hostijo?

Odp. 7 let, če vzdihljaj pride iz vernege, pobožnega in ljubečega srca. Popolni odp. pod navad. pogoji enkrat na teden, če se vzdihljaj vsak dan ponavlja. (Pij XI., 26. jan. 1937.)

Dobre knjige

Uvod v Sv. pismo nove zaveze. Spisal univ. profesor dr. Andrej Snoj. Ljubljana 1940. Založila Jug. knjigarna. Cena broš. izvodu 55 din, vez. 72.

Odkar imamo slovensko Sv. pismo N. Z. v ljudski, priročni izdaji, in se ta božja knjiga že precej bolj prebira kot prejšnje čase, je kaj na hvalo prišla tudi pomožna knjiga dr. Snoja z naslovom »Uvod v Sv. pismo N. Z.«. Namenjena je sicer v prvi vrsti bogoslovcem kot pomoč pri študiju, zanimala bo pa tudi druge izobražence, zlasti vse, ki večkrat jemljejo v roke Sv. pismo in ga prebirajo v svoje poučenje in dušno uteho. Knjiga je sicer znanstvena, a učeni pisatelj je v svojem izražanju in razlagi močno poljuden in jasen. Da je mogel to delo napisati, je bival eno celo leto v Palestini ter proučeval kraje, odnotne razmere, razne rokopise. Ni dvoma, da bodo tudi naši laiki segli po tej zanimivi novosti.

Malo opravilo se imenuje oficij na č. B. D. Mariji. Opravljajo ga n. pr. v kongregaciji čč. šolskih sester sedaj v slovenskem jeziku, ko imajo tako lepo knjižico, ki je izšla v založbi družbe sv. Mohorja v Celju. Priredil jo je po posredovanju kongregacije š. s. III. reda sv. Frančiška v Mariboru stolni dekan ljubljanskega kapitlja dr. Fr. Kimovec. Dodano je tudi opravilo za umrle.

Ta brevir ima najprej navodilo, kako se opravlja, dalje celo opravilo na č. M. b. v krepkem tisku tako, da je na levi vsake strani latinsko besedilo, na desni pa slovensko.

Da je ta knjižica zlasti priporočljiva za člane in članice Marijinih družb in za vse častilce Marijine, ni treba poudarjati.

Morda najbolj razširjena knjiga med katoliškim svetom je življenjepis sv. Terezije Det. Jezusa: *Povest duše*, ki smo že enkrat nanjo opozorili. Knjigo v slovenskem prevodu je založil Karmel na Selu. Cena je za tako obsežno delo (str. 388 v osmerki) res nizka: broš. izvod stane samo 32 din, v celo platno pa 44 din. — Naše karmeličanke, ki žive odmaknjene od sveta na Selu pri Ljubljani, so najbolj poklicane in sposobne, da so se lotile slovenskega prevoda in podale knjigo, ki jo je po naročilu svoje samostanske predstojnice spisala sv. Terezija Det. J. sama. Težko bi se mogel kdo drug tako zatopiti v misli in v duha sv. Terezije kakor prav njene sestre. Prevod je točen, jezik blaglasen. Naj pride knjiga karmoč v velikem številu v naše slovenske družine. Naroči se lahko v naših knjigarnah, ali pa na Selu.

Prošnje in zahvale

E. M. — R. se zahvaljuje † škofu Baragu za dosedanje pomoč in se priporoča še nadalje v važnih, težkih zadevah. — U. F. iz V. d. se zahv. božjemu služabniku Frideriku Baragu za uspešno pomoč v hudi stiski. — R. L. se prisrčno zahv. škofu Baragu za čudovito hitro ozdravljenje težko bolne noge, ki je bila po dveh operacijah v takem stanju, da ni bilo pričakovati več gibčnosti. Ko so položili relikvijo škofa Baraga na boleče mesto, so bolečine skoraj docela prenehale in po trh tednih je bilo mogoče hoditi. (To je že drugo uslišanje.) — S. A. se priporoča bož. služabniku Baragu za zdravje, za spreobr. 2 oseb in za uslišanje v drugih zadevah.

Zahvaljujem se † škofu Frideriku Baragu za njegovo takojšnjo veliko pomoč. V nenadnem težkem obolenju sem se zatekel k njemu in bil takoj ozdravljen. V ponovnem težkem primeru sem se spet priporočal njegovi priprošnji in bil vsakikrat takoj uslišan, dasi so bile stvari skoraj brezupne. Na vedno sem mu hvaležen in dolžan zahvalo. V. K. Žirovnica. — G. J. Vrhovec, Ljubljana, se najtopleje zahvaljuje † škofu Baragu za uspešno izvršene izpite svojega sina.

J. P. (Lorain, Ohio) se priporoča † nadškofu A. B. Jegliču v posebni zadevi. — (J. P. piše, da močno časti † nadškofa Jegliča. Nedavno je opravljala k njemu za neko zadevo 9-dnevnic, dasi v dvomu, če to sme. Prosila je, naj dokaže, da se mu sme priporočati s tem, da izprosi spreobrnenje zakrknjenemu faranu, ki je najbliže smrti. Drugi dan te pobožnosti je zbolel za smrt neki možki, ki že Bog ve koliko let ni bil pri sv. zakramentih. Spokoril se je, preden je šel na brezupno operacijo. Pa prebolel je tudi operacijo in tudi ozdravel, dasi ni bilo nič upanja.)

Opazovanja

Ganljivi dogodki. Med duhovniki na Spanskem, ki so okusili grozodejstva »rdečih«, je tudi don Llado, kanonik iz mesta Vich blizu Barcelone. Ta pobožni duhovnik, ki je slovel kot goreč pridigar in čistilec Marijin, je bil tudi padel v roke komunistične milice: Vedel je, da ga bodo ustrelili. Bil je pa navzlic temu do krvnikov, ki so ga mučili in zasmehovali, ljubezniv. Ko je eden od njih zaklical: »Ta pa tudi ne pozna strahu«, je odgovoril častitljivi kanonik: »Saj sem srečen, da sem padel v vaše roke. Vse življenje sem prosil Boga za tri milosti: najprej, da bi rešil svojo dušo. Zdi se mi, da sem to srečo dosegel. Potem sem prosil za milost, da bi smel umreti kot mučenec in za Kristusa prečiti svojo kri. Tudi to milost mi je — kakor vidim — ljubi Bog naklonil. Pristavljal sem pa še tretjo prošnjo, naj bi moja smrt povzročila rešitev ene grešne duše, morda ene izmed vaših.«

Pri teh besedah je starček ljubeznivo pogledal na množico »rdečih«. V tem nastane šum med njimi. Pred duhovnika stopi iz vrste vojakov mož, ki vrže puško na tla, se pridruži duhovniku in zakliče: »Tudi jaz hočem za Kristusa umreti!« Neusmiljeno poženejo rdeči krvniki svojega tovariša k steni poleg duhovnika in oba hkrati ustrelje.

Tako je bila uslišana tudi tretja prošnja svetega duhovnika don Llado.

Prav kakor v prvih časih krščanstva!

Novo verstveno postavo je odobril državni zbor japonski. Z njo je prvič zagotovljena enakopravnost in enakoveljavnost krščanstva z budizmom in šintuizmom. Krščanska združenja si sedaj lahko pridobe pravice pravne osebnosti. Cerkve, cerkvena poslopja in verskim občinam pripadajoča posestva so davka prosta. Japonska vlada utemeljuje svojo naklonjenost do krščanskih občin s tem, da se je krščanstvo na socialnem področju z uvedbo evropske znanosti in z ustanovitvijo misijonjskih šol pridobilo mnogo zaslug za japonski narod. — Število katoličanov na Japonskem počasi sicer, a stalno narašča, dasi jih je v japonsko-kitajski vojski mnogo padlo, med njimi n. pr. najstarejši sin katoliškega admiralja Yamamota. Na bojišču je tudi 5 katol. duhovnikov in 20 bogoslovcev.

Vse dežele so prizadete, četudi niso naravnost v vojskinem stanju. Iz pastirskega pisma, ki ga je poslal katoliški škof v Baselu (Švica), msgr. Franc pl. Streng, svojim vernikom, beremo: »Tudi za našo državo je vojskovanje naših sosedov huda poskušnja. Družinski očetje in redniki so iztrgani iz družin. (V Švici je zaradi nevtralnosti in za varstvo mej izpeljana splošna mobilizacija.) Kar se doslej še nikdar ni zgodilo, je tudi

del ženstva poklican v dejansko službo in brambo domovine. Pridobitni stanovi pogrešajo delovnih moči. Poleg tega tare mnoge sloje gospodarska in denarna stiska. (Nato slede navodila duhovnikom. Med drugim opominja škof:) ... Nevtralnost (nepriustranost), ki jo zahteva vlada in ljudstvo, naj se vestno vzdržuje, ne sega pa tako daleč, da bi človek ne smel odkrito izgovoriti besede o vprašanih svetovnega nazora.

Veliko nalogo nam naklada skrb, ki jo ukazuje krščanska ljubezen do bližnjega. Vestno je treba izvrševati odredbe oblasti proti navijanju cen. Oderuštvo se ne sme nikjer vtihotapiti; kdor pa bolje zasluži, naj odpre vrata dobrotelnosti...

Cerkvene razmere na Finskem. V zadnji borbi Fincev za svobodo, katero so jim hoteli zločinsko uropati sovjetski »reševalci« narodov, smo se že precej seznanili s to severno deželo. Zanima nas, kako je gori v verskem oziru. Nekoč je bila Finska trdnjava katolištva. Domači škof Magnus Tarwast (1412—1450) je dosegel, da se je katoliška Cerkva med Finci razvila do najlepšega razcveta. Konec srednjega veka so imeli 200 župnij. Za časa reformacije so pa Švedi vsilili deželi luteranstvo. Cerkveno premoženje je bilo zaseženo. Ko se je l. 1917 Finska osvobodila in odtrgala od Rusije, je bila proglašena tudi verska svoboda in enakost državljanov. Finska se šteje sedaj med apostolske vikariate in šteje dobrih 1500 katoličanov, ki imajo svoje župnije v mestih Helsinki, Viborg, Terijoki in Abo. Dušno pastirstvo oskrbuje osem katoliških duhovnikov.

Enakost? Rektor vseučilišča v Detroitu: Friderik Siedenburg, je bival lani kot član neke ameriške komisije v Rusiji. Po vrnitvi je imel predavanje o razmerah v Sovjetiji. Med drugim je izrekel tudi tole nagajivo trditve: »Največ delavcev zasluži na mesec 200 rubljev, t. j. 16 dolarjev (ali okrog 750 din), v tem ko manjšina izbranih živi razkošno s plačami od 1000 do 20.000 rubljev mesečno.

Ako pod komunizmom razumemo enakost dobrega in hudega, naj se nikdo ne čudi, ko trdim, da v Rusiji ni več komunizma.«

Velika jetnišnica, veliko pokopališče. Znan učenjak dr. M. Buchberger, škof v Regensburgu, je v nekem svojem cerkvenem govoru povedal tudi tole: »Pol sveta je pod voditeljstvom boljševizma zapletenega v odkrit odpor proti Bogu. Cesar človeštvo od svojega početka še ni doživelo, to doživljamo danes: Boljševizem razglša brezbožnost kot cilj in kot vzor človeštva. Še več: brezbožnost postaja nova vera. Zdi se, da satan sam neti ogenj, ki naj se v njem spremeni vse, kar je duhovnega in večnostnega, v prah in pepel.

Konec nove orjaške borbe bo, da ne bo Bog mrtev, kakor upa boljševidem; mrtvo bo le vse, kar je vzvišenega, plemenitega, duhovnega in večnostnega v človeku. Tako nas prepričuje Rusija, ki se polagoma spreminja v eno samo veliko jetnišnico in veliko pokopališče. To je zmagoslavje nevere in brezboštva.«

Liga za dostojnost

Ne bomo mirovali... Odpravimo ulje s telesa slovenskega ljudstva! V cerkvi molimo, da bi se zatrlo grdo bogokletstvo. Pa se zdi, da nekateri še ne razumejo ne, zakaj te molitve, ko naprej valjajo po ustih nemarne italijanske in druge ostudne kletvice. V boju zoper to strašno tujo kugo sta se nam pridružila lista »Slovenec« in »Slovenija«. Pred meseci je »Slovenija« pisala:

»Slovenecem ne zadostuje več kletev v domačem jeziku, marveč hočejo kleti v treh, štirih jezikih... Kaj bi mi rekli, če bi slišali, da Italijani vedno »hudiča« kličejo? Smejali bi se jim in jih imeli za norce. Pri nas pa se je ta nesnağa tako razpasla, da naša zemlja danes odmeva od preklinjevanja Boga in božje Matere z italijanskimi kletvinskimi besedami. Če bi imeli mi pravi narodni ponos, bi napeli vse sile, da to grdobijo preženemo.«

Pa to še ni vse — pravi nato list »Slovenija«. Kajti poleg teh kletvin zanaša k nam brezvestnost svetoskrunske besede, ki jih slišiš že na vsakem vogalu — celo od otrok. Pri tem je olajševalno samo to, da smo tako daleč od jezikovne enotnosti, da teh nemarnij — hvala Bogu! — večina v vsi njihovi svinjskosti ne razume ne... Toda opravičiti se ne dajo. Take nesnağe Slovenci ne smemo trpeti med seboj. Zato boj proti nji. K molitvam, ki se opravljajo po naših cerkvah po vsakem blagoslovu z Najsvetejšim za odpravo teh ostudnih nemarnosti, naj se pridruži povsod tudi zatiiranje z besedo, opomini, opozorili in svarili. In če to ne bo pomagalo: saj imamo zakonske predpise zoper tako umazanijo.

§ 162 kazenskega zakona pravi: »Kdor preklinja Boga ali vero ali javno smeši obrede in običaje bogočastja, se kaznuje z zaporom do enega leta.«

Treba je le, da se zakon izvršuje. Pokličimo v spomin vsakemu takemu neotesancu in prijatelju ostudnih, bogokletnih tujih svinjskosti paragraf 162, če je dotičnik že tako podivjan, da se še Boga več ne boji!

Laže, kot pes teče... Neki vajenec v trgovini pride k svojemu šefu in prosi, da bi smel iti na pogreb svoje stare matere. Šef ga ostro pogleda in pravi: »Tiček, meni se zdi, da je to že tretja stara mati, ki ti je umrla.« Prekanjenec je imel koj novo laž na jeziku: »Kaj morem za to, če je bil moj stari oče trikrat oženjen.«

Anekdota

Župnik, ki je imel samemu sebi pogrebni govor. Ni dolgo tega, ko je umrl v Pantingu (regenburške škofije) župnik in dekan Alojzij Gruber. Pri pogrebu je povedal duhovnik, ki je bil naprošen, da bi imel cerkveni govor, kakor je ob takih pogrebi navada, da je pokojni odklonil tak govor, češ da v luči večnosti nima pomena, če bi kdo slavil njegova dela, o katerih je Bog sam že izrekel sodbo. Pač pa je prebral dotični duhovnik pismo rajnega župnika, kakor je zaprosil v oporoki:

»Ljubi farani! Jaz sem že sojen in moja večno usodo je Bog že odločil. Vi pa ste še živi in imate svojo večno usodo še v lastnih rokah. Jaz sem že dal račun Bogu vsevednemu o tem, kako sem vam oznanjal božjo besedo, kako sem poučeval v verskih resnicah vaše otroke, kako sem obiskoval in tolažil bolnike, kako sem vam dajal priložnost za prejem svetih zakramentov. Velika in težka je bila moja odgovornost. — Vi pa ste še zemeljski potniki. Na vas je, da spolnjujete božjo voljo in krščanske dolžnosti; od vas samih je zavisno, ali slušate opomine svojega župnika, ali pa proti njim ravirate; od vas je odvisno, ali prejmete sv. zakramente, ali jih zanemarjate, da z milostjo božjo sodelujete, ali se ji ustavljate. O, slušajte zadnje svarilo svojega župnika, ki je že mrtev, pa vam vendar še enkrat in sicer zadnjič govori, da bi rešil in zveličal vaše neumrljive duše. Spolnjujte zapovedi in varujte se greha. Zajemajte pridno iz studencev milosti, ki teko v sveti Cerkvi, in poslušajte glas svoje vesti in angela variha. Dal Bog, da bi se vsi enkrat sešli v nebeškem veselju pri Bogu!«

Pravijo, da je ta opomin umrlega župnika silno učinkoval na poslušalce, da so bili močno ganjeni in pretreseni.

Možem in fantom

V novomeški KA je 8. aprila 1940 prebral član J. Jurak, davkar v pok., naslednje bodrilne besede:

Nam katoliškim možem in fantom je znana največja zapoved Jezusa Kristusa: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vso svojo pametjo!« Druga pa se glasi: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.«

O teh dveh največjih zapovedih slišimo pogosto globoka stvarna predavanja in razlage pri oznanjevanju božje besede v hiši Gospodovi. Na žalost pa ta božja beseda ne zajame tako širokih ljudskih plasti, kakor bi bilo želeto, ker tisti, ki se jih ti dve zapovedi najbolj tičeta, zelo redko ali pa sploh ne marajo poslušati božje besede. Tisti pa, ki jo poslušajo in tudi v srcu ohranijo, se pa premalo

potrudijo, da bi raznašali božji glas med široke plasti naroda. Deloma jih ovira napačna sramežljivost, deloma pa strah pred sovražniki sv. Cerkve.

Kdo je torej kriv vsega zla na svetu? Največ prvi, deloma pa tudi drugi. Poučeni po Kristusovem nauku vemo, da je naš bližnji vsak človek, bodisi prijatelj ali sovražnik. Saj poznamo zgodbo iz Sv. pisma o usmiljenem Samaritanu. Na žalost je svet po krivdi prvih staršev razdeljen v dva tabora: v tabor božje ljubezni in v tabor nasprotstva do Boga. Zato tudi ni prave vzajemnosti, ne znosnosti in ne trajnega miru na svetu. Ljubezen si prizadeva osrečiti ne le posameznike v tu- in nadzemskem življenju, ampak stremi tudi za tem, da bi bili srečni in zadovoljni vsi prijatelji božji: zakonci, družine, narodi in države. Ljubezen želi povezati vse te v mirno sožitje. Če bi uspela, bi imelo človeštvo raj na zemlji. Sovraštvo, ki si ga neti današnji krvoločni svet že skoraj pri vsaki priliki, pa ima ravno nasprotni smoter in učinek.

Vesoljni svet ve, da je Kristus iz ljubezni do nas daroval celó svoje življenje na lesu sv. križa za rešenje človeškega rodu. Na križu umirajoč je pa molil tudi za svoje sovražnike: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!« Ako bi se vsi ravnali po nauku in zgledu Jezusovem, ni dvoma, da bi zmagala ljubezen nad sovraštvom in sebičnostjo, pravica nad krivico in sloga nad uporom. Treba je nekoliko žrtev, to vemo, a te žrtve bi prinesle mir in blagoslov nam vsem, ki brez žrtev zastoj zduhujemo v dolini solz. Ali imamo vedno pred očmi izrek: »Česar sebi ne želiš, tudi drugemu ne želi!« Navadno ne, ker v slepi ljubezni do sebe to kaj radi prezremo. Zato pokažimo vsaj mi, katoliški možje in fantje, da smo bratje v kraljestvu Kristusovem, da ljubimo, cenimo in spoštujemo prijatelja, pa da ne sovražimo nikoogar, tudi političnega nasprotnika ne, marveč ga skušamo

z besedo in zgledom pridobiti za Kristusa. Zato zdihnimo večkrat: O Bog, utrdi našo vero, upanje in ljubezen do Tebe!

Jasno je, da moremo biti do svojih nasprotnikov v svetnih vprašanjih popustljivejši, obzirnejši in dalekovidnejši kakor pri svojih somišljenikih, ako hočemo v svojem namenu uspeti; v verskih vprašanjih pa ne smemo poznati nobenega kompromisa, nobene popustljivosti, če nočemo priti navzkriž z glasom vesti.

Delajmo tako in naša mala, toda v jedru zdrava armada bo postala za vse človeštvo nepremagljiva velesila, mogoče že v kratkem času.

NAGLUŠNI!

VIBRAPHON

osnovno nov pripomoček za sluh praktično NEVIDLJIV, brez toka, brez žice, brez baterije, brez kakršnih koli pritisklin, zdravniško preizkušen in priporočan. — Zahtevajte brezplačno prospekte in pogoje za **30-dnevno preizkušnjo**

Tu odrežite!

KUPON 39. A.

Pošljite mi brezplačno in brezobvezno prospekte in pogoje za **30-dnevno preizkušnjo**

IME: .....

NASLOV: .....

APARATI VIBRAPHON

Dep. 39. A. - ZAGREB, Tomislavov trg 17

LJUDSKA POSOJILNICA V LJUBLJANI

ZADRUGA Z NEOMEJENIM JAMSTVOM

LJUBLJANA, MIKLOŠIČEVA CESTA 6 (V LASTNI PALAČI)

OBRESTRUJE HRANILNE VLOGE
NAJUGODNEJE. NOVE IN STARE
VLOGE, KI SO V S A K Č A S
IZPLAČLJIVE, OBRESTRUJE PO

4% PROTI ODPOVEDI DO **5%**

VSEBINA: Članki: Bomba v francoski šoli. (J. Simenc.) — Da prav razumemo. (A. Strupl.) — Presveto Sreče Jezusovo — usmilili se umirajočih. (J. Kalan.) — K luči: Večerni razgovori. (P. dr. Roman Tominec.) — »Ko bi Gospod še z nami govoril.« (J. Langerholz.) — P e s m i: Blagoslovljena. (Marija Jelen.) — Ustavi boj, Marija! (Fr. Neubauer.) — Marijine družbe: Marijanisti. — K A in M D: 7. Največji čudež v vrstah K A. (J. L.) — Krščanska družina: Kaj bi bilo, če bi...? (P. M. Mlekuž.) — Listek: Carstvo brezbožnikov. (Dalje.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini, razno. — Odgovori in dr. — Opazovanja.

Cena »Bogoljubu«: za posamezne naročnike 20 din, v skupinah po 18 din; v Nemčiji 2 Rm; v Italiji 15 lir; v Franciji 32 fr.; v Ameriki 1 dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljubu« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljubu« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za avgust 1940.

Splošni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Dostojno življenje. | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Misijonski tisk.

Mesečni zavetnik: Marija Snežna (5).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. Rešnjega Telesa	
			Ljubljanska škofija	Lavantinska škofija
1 2 3	Četrtek Vezi sv. Petra Petek Alfonz Lig, c. u.č. Sobota Najdba sv. Stefana	Posvetitev družin Sreču Jezus. Zadostilno sv. obhajilo Vdano prenašanje stisk	Tanice Ribnica Ljublj., Marijanišče	Mozirje Mozirje Bočna
4 5 6 7 8 9 10	Nedelja 12. pob. Dominik Marija Snežna Poned. Spremen. Gospod. Torek Kajetan, spozn. Sreda Cirijak, muč. Četrtek Janez Vlanej, sp. Petek Lavrencij, muč. Sobota	Apostolstvo mož in fantov Šolska mladina na počitnicah Hrepenenje po nebesih Odprava pijančevanja Poživitve verske zavednosti Domači dušni pastirji Trpeči in težko skušani	St. Ožbalt Gora p. Sodražici Predoslje, S. Trije kr. St. Jakob ob Savi Polica Gotenica Raka	Nova štifa Sv. Martin ob Dravi Mozirje Nazaret Nazaret Luče Ptuj, proštija
11 12 13 14 15 16 17	Nedelja 13. pob. Tiburej Klara, devica Poned. Hipolit in Kasijan Torek † Evzebij, škof Sreda † Evzebij, škof Četrtek Vnebovzetje Dev. M. Petek Joahim, Rok Sobota Hijačint, spozn.	Zadeve naših škofov Sramežljivost in dostojnost Blagoslov na polju Pogostno obhajilo odrasle mladine Marijine kongregacije Obrana pravice Kristusa Kralja Dostojnost po tovarnah	Janče Gozd Dobovec Mekinje D. M. v Polju Dolenja vas Ribno	Ptuj, proštija Ptuj, hišalnice Ptuj, kapucini Ptuj, minoriti Ptuj, minoriti Sv. Urban p. Ptuj Hajdina
18 19 20 21 22 23 24	Nedelja 14. pob. Helena Janez Eudes Poned. Bernard, c. u.č. Torek Ivana F. Santal. Sreda Timotej, muč. Četrtek Filip Benicij Petek Jernej, apostol Sobota	Zakonska čistost in zvestoba Častilec Sreča Jezusovega Zgledno učiteljstvo v šolah Verska vzgoja v družinah Družba treznosti Nedeljski počitek v tovarnah Vzgoja laičkih apostolov	St. Lovrene Cerkle pri Kranju Zalna Sv. Križ p. Moravčah Trebnje Koprivnik, Koč. St. Jernej	Vurberg S. Andraž, Slov. gor. S. Lovrene, Slov. gor. Sv. Marko n. Ptuja Muretinci, hišalnice S. Marijeta n. Ptuja Polenšak
25 26 27 28 29 30 31	Nedelja 15. pob. Ludovik Cefirin, p. muč. Poned. Jožef Kalas, sp. Torek Avguštin, š. c. u.č. Sreda Obgl. Janeza Kr. Četrtek Roza Ljamska Petek Rajmund, spozn. Sobota	Društva Katoliške akcije Nastop oblasti proti bogokletju Pomanjkanje trpeči Katoliški učenjaki Neustrašenost v veri Čenitev nedolžnosti in čistosti Ta mesec umrli	Naklo Zgornji Tuhinj Dole pri Litiji Struge Stopiče Brdo Višnja gora	Rogatec Rogatec Sv. Križ n. Slat. Sv. Križ n. Slat. Sv. Ema S. Peter n. M. selu Kostrivnica

Odpustki za avgust 1940.

1. Četrtek, prvi v m. P. o. čl. br. sv. R. T. v br. c.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi.

2. Petek, prvi v m. Porejnkula. Od opoldne večerajšnjega dne pa do danes opolnoči dobe v frančiškanskih in kapucinskih cerkvah in tudi v onih cerkvah, ki imajo posebno dovoljenje od sv. Stolice, vsi verniki porejnkulski odp. tolikokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in molijo tam p. n. sv. o. vselej vsaj po šest Očenašev, Zdravamarj in Čast bodi... Odpustki se morejo darovati tudi dušam v v. Spoved se lahko opravi že teden dni poprej, torej od 25. julija naprej, ali pa pozneje skozi vso osmino; sv. obh. pa se mora prejeti ali l. ali 2. avg. ali pa pozneje enkrat v osmini (kakor to velja sedaj sploh za vse odp.) — Onim, ki hodijo k spovedi vsak teden ali na 14 dni ali skoraj vsak dan k sv. obh., za porejnkulo ni treba opraviti posebne spovedi. — Kjer je za porejnkulski odp. določena naslednja nedelja, je megoče ta odp. pod istimi pogoji zadobiti od sob., 3. avg. opoldne do nedelje, 4. avg., opolnoči, le da se morajo sv. z. prejeti primeroma toliko dni pozneje. Dalje p. o. 1. vsem, ki nekoliko premišlujejo dobrotljivost S. J., prejmejo spravno sv. obh. in molijo p. n. sv. o.; 2. čl. br. S. J.; 3. čl. br. sv. R. T. kakor večeraj; 4. istim kakor 12. dan.

3. Sobota, prva v m. P. o. vsem, ki prejmejo sv. z., opravijo kako nabožno vajo na 8. Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razlajanja ter molijo p. n. sv. o.

4. Nedelja, prva v m. Sv. Dominik. Čl. r. v. br. 3. p. o.; 1. če so pri mesečni procesiji; 2. če v br. cerkvi molijo p. n. sv. o.; 3. če v br. c. nekaj časa pobožno molijo

pred izp. sv. R. T. — P. o.; 1. čl. br. sv. S. J.; 2. onim, ki nosijo višnjevi škap.; 3. istim kakor 9. dan.

7. Sreda, prva v m. Sv. Kajetan, Bl. Agatangel. P. o.; 1. čl. škap. br. karmelske M. b.; 2. istim kakor 9. dan; 3. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. sv. Jožefu, prejmejo sv. z. in molijo p. n. sv. o.

9. Petek, Sv. Janez Vlanej. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v žup. c., kjer ni redovne.

12. Ponedeljek, Sv. Klara. P. o. istim kakor 9. dan. — V. o.

15. Četrtek, Veliki Šmarjlin. P. o.; 1. čl. br. sv. R. T. kakor 4. dan; 2. čl. br. sv. S. J.; 3. čl. br. N. Lj. G. v br. c.; 4. čl. r. v. br. v katerikoli cerkvi; 5. onim, ki nosijo višnjevi škap.; 6. čl. br. preč. Sreča Mar.; 7. čl. br. za duše v v.; 8. čl. Mar. družbe; 9. čl. družbe kršč. družin; 10. čl. škap. br. karm. M. b.; 11. tretjerednikom. — V. o.

16. Petek, Sv. Joahim. P. o.; 1. čl. škap. br. karmelske M. b.; 2. istim kakor 9. dan.

17. Sobota, Sv. Rok. P. o. istim kakor 9. dan.

19. Ponedeljek, Sv. Ludovik, škof. P. o. kakor 9. dan.

22. Četrtek, Marij. sedmero veselje in prečisto Sreča. P. o.; 1. čl. škap. br. karm. M. b.; 2. čl. br. sv. R. T. kakor 3. dan; 3. istim kakor 12. dan. — V. o.

24. Sobota, Sv. Jernej. P. o. čl. Dr. av. Petra Klav. — če molijo za razširjenje sv. vere in p. n. sv. o.

25. Nedelja, zadnja v m. Sv. Ludvik, kralj. P. o.; 1. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo r. v.; 2. istim kakor 9. dan. — V. o.

26. Ponedeljek, Bl. Bernard. P. o. istim kakor 9. dan.

28. Sreda, Sv. Avguštin. P. o. onim, ki nosijo viš. škap.

Zobje brez kamna

ostanejo zdravi zobje. Negujte svoje zobe vsak dan z zobno kremo ODOL.

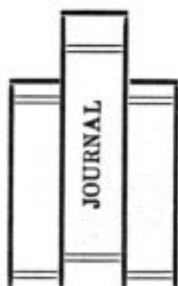
ODOL

Pošta. M. R. — Jesenice: Vaš namen smo priporočili večkrat pri sv. maši po prejemu Vaše prošnje. — Zakaj v listu niste dobili prostora, Vam pa pojasni opazka v VI. številki »Bogoljuba«, str. 180: »Ali ne beremo, ali pozabimo«. Pri sv. mašah so upoštewane tudi prošnje in zahvale drugih priglašencev.

Gospod Jel, Kranj. Na vprašanja v Vašem zanimivem pismu — na žalost — v teh razmerah ne moremo javno odgovoriti. Zglasite se osebno ali pismeno pri meni!

Razkrinkana laž. V trgovini se oglasi mož z dežele in vpraša: »Ali se ne uči tukaj za pomočnika Jože Smolej? Jaz sem njegov stari oče, pa bi rad z njim govoril.« — »Zal — ga ni tukaj. Ni se pol ure, ko si je izgovoril dovoljenje, da sme iti na vaš pogreb.«

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

Neki brezvesten trgovec je najel odvetnika in mu izročil veliko pravdo, četudi je vedel, da je pravica na nasprotni strani. Odvetnik se je lotil stvari z veliko vnemo. Komaj zve, da je sodišče prisodilo zmagajočemu, pošlje brzojavno sporočilo svojemu varovancu z besedami:

»Resnica je zmagala.«

Varovanec pa odgovori: »Vložite priziv!«

**Bolni na pljučih!
Tisoči že ozdravljeni!**

Zahtevajte takoj knjigo o moji novi umetnosti prehranjevanja ki je že marsikoga rešila. Ona more poleg vsakega načina življenja pomagati, da se bolezen hitro premaga. Nočno znojenje in kašelj prenehata, teža telesa se zviša ter po popolnjenju sčasoma bolezen preneha.

Resni moške zdravniške vede potrjujejo prednost te moje metode in jo radi priporočajo. Čimprej začnete z mojim načinom prehranjevanja, tem bolje.

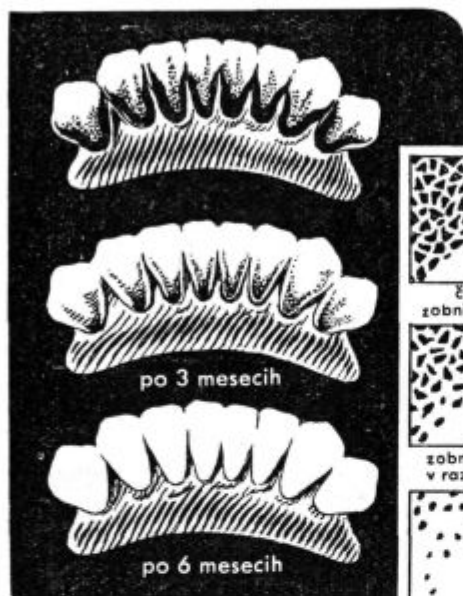
Popolnoma zastoj in poštnine prosto dobite mojo knjigo, iz katere boste črpali mnogo koristnega.

Pišite takoj

zadostuje tudi dopisnica, na spodnji naslov:

Zbiralnica za pošto:

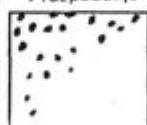
Pannonia-Apotheke, Budapest 72
Postfach 83. Abt. Z. 493.

čvrst
zobni kamen

zobni kamen
v razpadanju

razkrojen
zobni kamen

Zato je Sargov
KALODONT
tako dober!

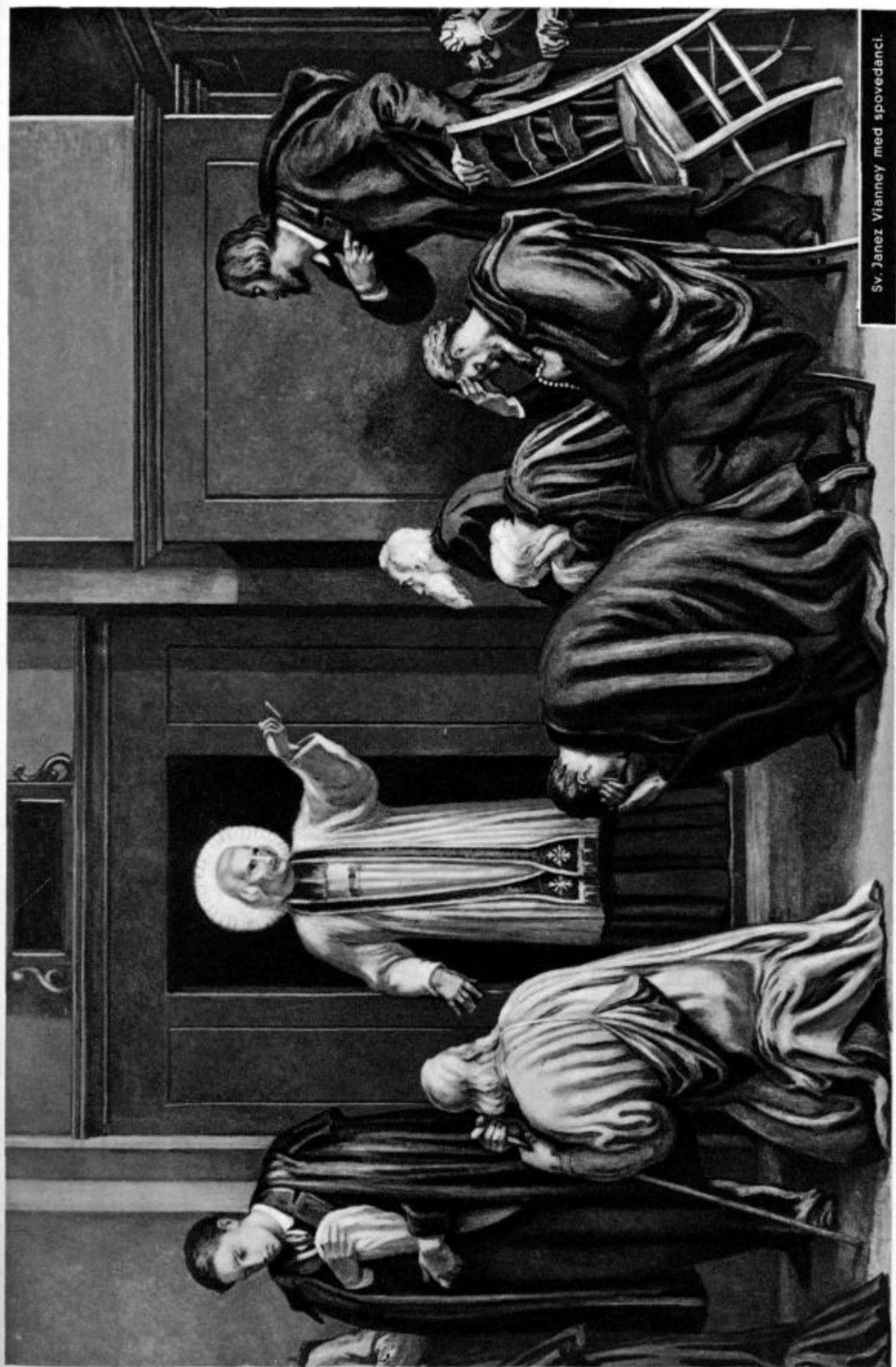
Zjutraj,
zlasti
pa
zvečer

SARGOV

Sargov Kalodont ne čisti zobe samo da postanejo lepi in beli, temveč jih tudi v najkrajšem času osvobodi nevarnega zobnega kamna in v tem je njegova prednost pred drugimi zobnimi pastami!

Sargov Kalodont vsebuje sulforicin oleat, posebni dodatek za odstranitev zobnega kamna. Razkroja organske sestavine zobnega kamna in jih polagoma odstranjuje od čiščenja do čiščenja. Zaradi tega izvrstnega delovanja ohrani Sargov Kalodont Vaše zobe trdne in zdrave!

KALODONT Proti zobnemu kamnu

Sv. Janez Vianney med spovedanci.

